

KOMMUNISTISK POLITIK

Fra demonstrationen 13. januar: Besættelse af Villa Villekulla

FRISTEDER ALLE STEDER!

Nr. 2

11. årg.

2007

**19. januar -
1. februar**

Støttepris 15 kr.

TEMA: OK-07 OG FAGBEVÆGELSENS KRISE

- Det latinamerikanske ryk s. 2 ● Krisetegn i amerikansk økonomi s. 3 ●
- Den globale opvarmning - og hvad der ikke bliver gjort s. 4 ●
- Reaktionær undergravning s. 6 ● Strategisk forvirring om Irak s. 8 ●
- Hans Jensens lønramme s. 10 ● Ungeren blir' s. 11 ●
- For flere ungdomshuse s. 12 ● "Dæmoniseringen" af muslimer og kampen om olie s. 14 ●
- En fagbevægelse i krise s. 17 ● Debat s. 22 ● Under overfladen s. 24

Det latin-amerikanske ryk

Meget tyder på, at Fidel Castros tid som Cubas leder snart er forbi. Men Fidel efterlader sig en gigantisk arv: ikke bare et Cuba, som har gjort sig fri af den amerikanske imperialismes kløer og har fulgt sin egen udviklingsvej, men også et helt kontinent, der er i gang med et kraftigt ryk mod venstre og som ønsker at følge i det cubanske spor – ikke som model, men som eksempel på en selvstændig national udvikling, fri af den vestlige imperialismes dominans og kontrol. I den forstand er Fidel allerede gået over i historien som en af den moderne tids store revolutionære skikkelser.

Det latinamerikanske ryk er folkeligt, demokratisk og antiimperialistisk i sin karakter. Og det er massivt og har grebet hele kontinentet. I alle lande er sådanne udviklingsprocesser i gang. Senest er Daniel Ortega, den tidligere leder af sandinisternes opstand i Nicaragua, der som følge af amerikansk undergravningsvirksomhed blev tvunget til at træde tilbage som præsident i 1990, igen blevet valgt til og indsat på sin nations højeste post. Og allersenest blev 'endnu en socialistisk præsident indsat i Latinamerika', som overskriften i Politiken lød, da økonomen Rafael Correa blev taget i ed som Ecuadors præsident. Han vil begrænse tilbagebetalingen af landets gigantiske udlandsgæld og har udskrevet en folkeafstemning 18. marts som første skridt i 'folkets revolution'.

I Venezuela har den massivt genvalgte præsident Hugo Chavez erklæret at ville omstøde landets tidligere privatiseringer.

Det er vigtigt at bedømme udviklingerne i Latinamerika nøjternt. Et land bliver ikke socialistisk, fordi der kommer en venstreorienteret præsident, der kalder sig 'socialist' eller revolutionær. En gennemgribende revolution, som fører til et socialistisk samfund, vender op og ned på magtforholdene, sætter den tidligere herskende klasse – i Latinamerika oligarkerne, de store godsejere og de multinationale selskaber – på porten, og etablerer arbejdernes klasseherredømme i den ene eller anden form. Det forudsætter en nationalisering af de vigtigste produktionsmidler.

Og det vil foregå under en voldsom klassekamp mod reaktionen og imperialismen, som ikke skyer noget middel (i bogstaveligste forstand) for at bevare sine truede positioner eller

KOMMUNISTISK POLITIK

genvinde dem, hvor de er gået tabt.

I sluterklæringen fra det 10. internationale seminar om 'Revolutionens problemer i Latinamerika' i Quito, Ecuador, som er underskrevet af en lang række marxistisk-leninistiske og revolutionære partier, der går forrest i deres folks kampe, hedder det:

- Vejen til socialisme fordrer en afgrænsning af holdningerne over for socialdemokratiske, reformistiske og opportunistiske forestillinger, som erklærer, at det er muligt at opbygge socialisme uden at afskaffe kapitalismen.

I december afholdt latinamerikanske ledere et topmøde i Cochabamba, Bolivia, hvor der lagdes vidtgående planer for kontinentalt og regionalt samarbejde og integration, som vil begrave de amerikanske drømme om et af USA kontrolleret frihandelsområde. Den amerikanske venstresocialist Noam

Chomsky at et afgørende skifte er på vej: USA er alvor ved at miste sit greb om kontinentet – og årsagen er lige præcis landenes stadig stærkere økonomiske samarbejde, som gør dem langt mindre afhængige af USA.

– For første gang siden den spanske kolonisering, i 500 år, tages der virkelige skridt mod integration i Latinamerika, siger Chomsky, som kalder mødet i Cochabamba 'historisk'.

Supermagten USA er afhængig af mineraler og energi fra det rige latinamerikanske kontinent,

hvis udplyndring det satte i system i det 20. århundrede.

Samtidig knuste det alle forsøg på en selvstændig udvikling med blodige kup og krige – bortset fra i tilfældet Cuba, hvor det mislykkedes, hvorfor USA har opretholdt en ulovlig og FN-fordømt blokade i årtier.

Nu ruster den imperialistiske supermagt sig til kamp mod 'den radikale populisme', som den latinamerikanske bevægelse kaldes, med Venezuelas Chavez og Evo Morales i Bolivia som de to værste 'bad guys'. Træningen af latinamerikanske officerer på amerikanske militærakademier er i al hemmelighed blevet øget dramatisk i de sidste fem år. Kampen mellem en revolutionær udviklingsvej og den væbnede kontrarevolution vil blive skærpet.

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik

c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 26.01.07

Krisetegn i amerikansk økonomi

Det danske fondsmæglerselskab Alm. Brand Henton skriver i en analyse, at der er 80 pct. sandsynlighed for, at den amerikanske økonomi står over for en langvarig periode med recession. De aktuelle og lidt for optimistiske udmeldinger fra økonomerne, skriver de videre, bør give anledning til skepsis.

F.eks. over for denne beroligende udtalelse bragt på Børsens hjemmeside i januar:

"Forbruget holder sig stadig i et relativt sundt spor. Folk oplever, at deres lønninger stiger, og at der skabes mange nye arbejdspladser, siger cheføkonom Lynn Reaer fra Bank of America i Boston til nyhedsbureauet Bloomberg."

Et åbenlyst krisetegn er, at folk gennem en længere periode har brugt mere, end de tjener. Dette kan ikke vare ved, og på et tidspunkt vil folk gradvist blive nødt til at tilpasse deres forbrug efter deres indtægt. Særlig interessant er den kendsgerning, at overforbruget også skyldes de store efterkrigsgenerationer, der for en stor dels vedkommende stadig er i arbejdslivet. De har nået en alder, hvor etableringsudgifter for længst er overstået, og dette burde derfor være en periode med en betydelig opsparring.

Det er først og fremmest stigningerne i ejendomspriser, der har fået folk til at bruge mere, end de tjener. De stigende vurderinger har givet det falske indtryk, at der er rigeligt til at sikre en tryk alderdom, samtidig med at man nu og her anskaffer sig moderne tv og ny bil på relativt billige lån med sikkerhed i fast ejendom.

Alt tyder nu på, at huspriserne himmelflugt er stagneret i slutningen af 2006, med en begyndende tendens til at falde igen. Det betyder, at lån nu ikke længere kan omlægges og refinansieres med nye lån i stigende vurderinger. Afdragene skal betales, og det vil uvilkårligt betyde færre penge i den private husholdning til forbrug. Det private forbrug står for den største andel af økonomien, og en opbremsning af forbruget vil reelt kunne få

økonomien til at bryde sammen.

For ganske få år siden, de første år efter årtusindeskiftet, var den amerikanske og den europæiske økonomi i tilbagegang og arbejdsløsheden stigende. Dengang var der var tale om egentlig recession i USA i den forstand, at den økonomiske vækst var negativ i flere kvartaler. Flere faktorer fik rettet tallene op og gang i hjulene, blandt andet øget privatforbrug stimu-

leret af skattelettelser og ejendomsspekulation, men først og fremmest krigen om olien mod Irak.

En krig er, ud fra et menneskeligt synspunkt, kapitalismens mest absurde projekt. Mange hundrede tusinde mennesker holder op med at lave noget produktivt, samtidig med at de øger deres forbrug af alle industrigrenes mest antiproduktive frembringelser: militært ødelæggelsesmaskineri.

Operation Død & Ødelæggelse er en massakre på Iraks menneskeressourcer og opsparet kapital i form af bygninger, fabrikker, infrastruktur og viden. Krigens formål er et røveri, uhindret adgang til Iraks olie.

Den amerikanske økonomi baserer sig nemlig i første række på kontrol af andre landes ressourcer. En krig sætter ved sin egen logik gang i det krigsførende lands økonomi, derved at den

rent faktisk forbruger. Bomber skal til stadighed produceres. Statskassen betaler hele gildet, så kæmpe profitter er garanteret for våbenindustrien, og det giver brød på bordet for både soldater og folk i produktionen.

Hvor får staten så alle pengene fra til at finansiere røvertogtet? Før seneste troppeforøgelse kostede det USA ca. 12 mia. kr. om ugen at føre krig mod Irak. 'Krigen mod terror' er historisk dyr og har snart slået udgifterne ved Vietnam-krigen, der strakte sig over fire præsidentperioder. Denne beregnes til at have kostet 682 milliarder dollars over 10 år. 'Krigen mod terror' vil officielt nå dette tal i 2007. Men mange økonomer mener, at den allerede har kostet mere - fem gange så meget som hele Vietnam-krigen, ifølge Der Spiegel.

Finansieringen er sket dels ved låntagning, dels ved store offentlige besparelser.

Det stigende underskud på USA's offentlige budget har været en kilde til stadig større uro hos IMF. Ligesom private ikke kan bruge mere, end de tjener, i længere tid af gangen, således kan statsmagter heller ikke. Inflation og en dramatisk justering af valutakursen på dollar er en næsten uundgåelig følgesvend til finansieringen af krigen.

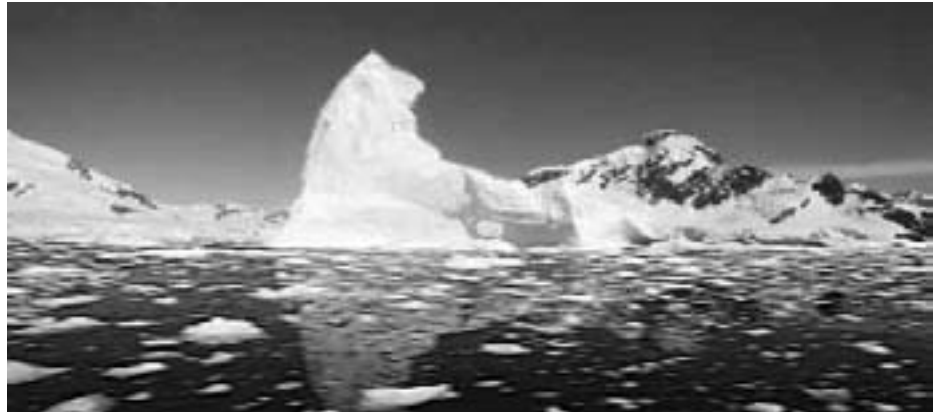
Nye tropper til Irak, optrapningen af krigen mod terror, planlagte angreb på Iran og andre mål skal ses i sammenhæng med, at der er brug for at brænde flere penge af på militær og krig, fordi skattelettelser og huspriser ikke kan holde forbruget oppe mere.

Nogle vil måske mene, at krisetegnene i USA virker bekendte. Langt hen ad vejen kan det samme siges om den danske økonomi. Friværdiboomet varer ikke ved. De historisk høje krigsudgifter, som hverken regeringen, de borgerlige medier eller den borgerlige opposition nogensinde taler om, endsige registrerer, betales med sociale nedskæringer. Og selv i Danmark er fattiggården aldrig langt væk.

Den globale opvarmning - og hvad der ikke bliver gjort

Af Kommunistisk Politik

Anders Fogh har fået sig en 'miljøprofil' - for han ved at miljøkrisen er en tikkende bombe, der også kan ramme en reaktionær regering. Men miljøprofil er ikke det samme, som at der også sker noget. Tværtimod: Det går den gale bvej - og stadig hurtigere

I alle arktiske områder har isafsmeltningen taget fart

Bjørn Lomborgs og George Bush's trofaste tilhængere bliver en stadig mindre og udsøgt skare erhvervsfolk, som stædigt benægter, at der er behov for at gøre noget ved de menneskeskabte klimaforandringer og ganske særligt drivhuseffekten.

Den globale opvarmning er en fysisk kendsgerning, som folk oplever i dagligdagen. Den er ikke noget abstrakt, eller et fremtidsscenario. Den er her, lige nu, og får vinteren til at se anderledes end ellers, forstyrrer de skandinaviske bjørne i deres normale vintersøvn, slår søvndrukne pindsvin ihjel i mængder på motorvejene, og gør erantis og blomstrende buske rundtosede, så de tror det er april ved nytår.

Varmere klima i Norden

Klimaet i den lille plet på jorden, vi kalder Skandinavien, og den endnu mindre, der er Danmark, vil blive nogle grader varmere. Behageligere for mange, billigere i opvarmning. Den traditionelle vegetation og dyrelivet vil forskubbe sig eller forsvinde.

Til gengæld kommer der helt nye arter til. F.eks. snegle som den iberiske skovsnegl *Arion Lusitanicus* – også kendt som dræbersneglen – rød, orange, brun – en formidabel planteklatrer og én stor mave – eller dens fætter til havs *Ocinebra Erinacea*, der på grund af havopvarmningen igennem nogle år er fundet i Limfjorden, hvor den æder sig igennem skallen på østers og blåmuslinger. Den er nu begyndt at yngle her.

Driftige handlende er begyndt at øjne nye fremtidsmuligheder. Andre skabninger vil nemlig også gæste til landet, efterhånden som det varmes op. Turister i store mængder. De traditionelle menneskestrømme i fly, bil eller tog, der som trækfugle (der nu forbliver på sommerynglepladsen, eller drager af sted i gale retninger) plejer at begive sig sydpå, vil vende om, efterhånden som klimaet omkring Middelhavet bliver endnu varmere og minder om Nordafrikas omkring Sahara.

Drukne øer

Rundt om på verdenshavene er lavtliggende beboede øer begyndt at synke i dybet. På 1-årsdagen for sidste års tsunami den 26. december kom meddelelsen om, at den første ø i nyere tid er druknet. Den hed Lohachara og lå i den indiske del af Sunderbans-området, hvor floderne Ganges og Brahmaputra løber ud i Den Bengalske Bugt. De 10000 beboere flyttede over til andre nærliggende øer, som også er ved at blive opslugt. I alt er et dusin øer i området med 70000 indbyggere sikre ofre for det glubske hav i løbet af få år.

Det er nu otte år siden, at man observerede de første ubeboede øers forsvinden på grund af den stigende vandstand i oceanerne, der skyldes den hurtige afsmeltning af polarområdernes gletsjere og iskapper. På kortere eller lidt længere sigt kan hele østater fra Maldive til Marshalløerne forsvinde, og

lavtliggende lande og landområder på kontinenterne som Ægypten eller Bangladesh er stærkt udsatte. Når det kommer til stykket er selv kontinenterne øer.

Forsvindende arter

Vi er også vidner til en udryddelse af levende liv i form af dyre- og plantearter, der forløber hurtigere end nogensinde i menneskets tid. Det tog nogle hundrede år at udrydde de store flokke af imponerende amerikanske bison'er, der brølede rundt og formerede sig på de udstrakte prærier, men måtte lade deres frie liv i civilisationens tjeneste og nu kun kendes i minireservater, kaldet zoologiske haver.

Det nuværende tempo for arternes forsvinden vurderes til at være tusind gange større end det naturlige tempo. Netop nu er en fjerdedel af alle pattedyr truet af udryddelse. En tredjedel af samtlige arter – dyr og planter – kan være forsvundet i 2050. Ved århundredets slutning kan halvdelen af de i dag eksisterende arter være væk.

Profit frem før alt

Industrialiseringen som sådan får ofte skylden for den voksende miljømisere.. Det bliver stadig tydeligere, Hvad marxister har fastslået i årtier: at der eksisterer en global miljøkrise, skabt af kapitalismens hensynsløshed over for naturressourcer og det vigtigste råstof, menneskene selv. Afbrændingen af fos-

sile brændstoffer har genereret drivhuseffekten, den globale opvarmning, isafsmeltningen og de mange andre medfølgende rystelser, mens kemisk og atomar forurening har gjort store områder livsfarlige eller ubeboelige.

Alle er efterhånden enige (om ikke andet, så i ord) om, at der må gøres noget ved krisen. For det er en kendsgerning, at alle advarsler er overhørt, at regeringer og det såkaldte internationale samfund intet har gjort, der kan bremse og vende de negative udviklinger. Samtlige konventioner, helt eller delvist undertegnede og effektuerede, er utilstrækkelige.

USA er den største globale forurener og forbruger af fossile brændstoffer. Men det hører ikke til de lande, der er mest udsatte på grund af klimaændringerne. De mest udsatte er en række ressourcetsvage lande i den såkaldte tredje verden, der er direkte eksistensstruede.

Den amerikanske supermagt har bl.a. derfor ikke følt et akut behov for at foretage sig større skridt at i lag med krisen, så længe forurening er mere profitabelt.

EU - helt utilstrækkeligt

Til gengæld har EU-kommissionen netop spillet ud med, hvad der kaldes en ambitiøs miljøplan. Denne 'energiplan' kræver en reduktion af CO₂-udslip på 20 pct. frem til 2020, selvom EUs egen miljøkommissær, OECDS miljøagentur og mange andre peger på, at udslippet skal reduceres med 30 pct, hvis man vil undgå en global temperaturstigning på endnu to grader, som vil få katastrofale konsekvenser for det globale klima.

Planen er igen for sen, og også utilstrækkelig – og med farlige og miljømæssigt usikre elementer som øget satsning på atomkraft. Og selv denne tamme plan får de virkelige forurenere, de kapitalistiske producenter (af profit) til at stejle. Dansk Industri advarer således EU om ikke at gå enegang – dvs. uden at have USA med. Hvad der igen vil sige slet ingen gang.

Jaget menneskevildt

Regeringen forbereder at kaste hundredvis af ægtepar ud i hjemløshed. Nu indføres kontrolpatruljer - og man drømmer om at afkorte dagpengeperioden

Fra 1. april træder en ny brutal sanktion mod kontanthjælpsmodtagere i kraft. Hundredevis af ægtepar vil blive sat på gaden, forudsat Dansk Socialrådgiverforening.

Og de igangværende overenskomstforhandlinger er blevet ledsaget af nye skærpede toner over for indvandrere, arbejdsløse og bistandsmodtagere. Nye 'initiativer' er undervejs, såsom kontrolpatruljer og ideen om at straffe de arbejdsløse økonomisk for hver dag, de fortsat er arbejdsløse.

Der mangler arbejdskraft, så det må være folks egen skyld, hvis de ikke har job, siger reaktionen, der også bruger 'gode tider' til afstraffelse. Nye opgørelser afslører imidlertid, at arbejdsgiverne viser mere end tilbageholdenhed med fleks- og skånejob, og at mange unge stadig mangler en praktikplads. Ældre bliver stadig sat bagerst i jobkøen.

Hovedproblemet opfattes som værende de arbejdsløse og bistandsmodtagere selv. Derfor flourer det med nye initiativer og ideer, hvor pilsken camoufleres som en hjælp eller gulerod.

Den private sfære skal ophæves, og der skal lægges pres på, så arbejdsløse og bistandsmodtagere lukker døren op, når jobpatruljen eller kontrolpatruljen banker uanmeldt på med læge, psykolog og jobkonsulent, der på stedet skal kunne rive sygeerklæringer itu – og mirakuløst helbrede folk.

For nylig opsendte de konservative en prøveballon om at indføre en ny lov og straffe de arbejdsløse økonomisk mere og mere for hver dag, de går ledige. Dette asociale forslag er netop ved

at blive sat i værk i Sverige, efter at den borgerlige regering er kommet til magten. I første omgang blev ideen skudt ned af regeringen, tidspunktet var ikke passende. Men gemt er ikke glemt.

Landsforeningen af Arbejdsledige kalder det en skandale, at ressourcerne benyttes til klapjagt på ledige og bistandsmodtagere. Den opfordrer i stedet til, at ressourcerne i stedet kunne bruges til opsøgning ikke i hjemmet, men på gaderne, hvor tusinder af hjem-

løse og syge (ofte psykisk syge) lever korte liv i den yderste nød – synligt, men fortiet og overset.

Dem vil der blive endnu flere af, når den seneste og hidtil mest brutale afstraffelse træder i kraft, som specielt sigter på at ramme indvandrere. Fra 1. april kræver en ny lov, at ægtepar på kontanthjælp skal have haft almindeligt lønnet og understøttet arbejde i mindst 150 timer hver inden for det seneste år for at kunne fortsætte med kontanthjælp. Har de ikke det, fjerner kommunen den ene ægtefælles hjælp. Den samlede overlevelsesindtægt halveres med ét slag. Loven er et led i et 'integrationsforlig' mellem regeringen og dens indvandrerfjendske støtteparti.

Bettina Post, Dansk Socialrådgiverforening:

"Der vil være hundredvis af familier, der ikke kan betale deres husleje. De kan nok låne til at betale den i en måned eller to. Men derefter ryger de på gaden."

Fingrene væk – Det er vores ungdomshuse!

Af DKU

Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund

Efter længere tids eskaleret kamp om ungdomshuset på Jagtvej 69, hvor politivold, borgerlig pressedækning og politisk hykleri har været faste elementer, tager ungdommen nu revanche med et nyt initiativ.

I dag kl. 13 startede en demonstration for flere ungdomshuse på Palæstinas plads i København. Demoen gik til Nørrebro Station og forløb festligt med masser af kulturelle og kreative indslag.

Kort tid efter blev det klart at København allerede har fået et nyt ungdomshus, et nyt center for kreativitet og aktivitet for de unge, der ønsker mere, end det kapitalistiske samfund kan 'tilbyde' dem.

Som altid var klassepolitiet på plads og klar til at forsvare den hellige private ejendomsret og rede til at slå ned på de progressive unge bz'eres kamp for at udtrykke sig.

Stavene blev trukket, og tåregasgranater blev skudt af mod den flok, der havde stillet sig op på Dortheavej uden for det nye ungdomshus.

En demonstrant udtaler blandt andet:

"Uden varsel skød de tåregas ud

mod os, og vi var nødt til for en tid at flygte, for det sved i øjnene, og vi kunne ikke få vejret. Politiet fortsætter deres aggressive fremfærd og forsøger at skræmme os fra at protestere og udtrykke os, men vi kæmper videre."

Kort efter var de unge da også tilbage foran 'Villa Villekulla', som folkene i huset kaldte det nye ungdomshus. Nogle timer senere forduftede politiet endelig, og det var muligt for de unge at feste og hygge sig.

DKU støtter op om kampen for flere ungdomshuse og ungdommens kamp for fristeder!

Det er vigtigt, at der er et modspil til den borgerlige propaganda og den kunstige 'ungdomskultur', der bliver forsøgt trukket ned over hovedet på de unge.

Det er vigtigt, at der bliver stillet konkrete alternativer op mod en kultur, der i bund og grund bare skal få de unge til at få det dårligt med sig selv og være passive forbrugere og billig arbejdskraft i det kapitalistiske samfund.

De reaktionære ungdomsorganisationer bekender kulør: Venstres Ungdom demonstrerer sammen med nazister mod Ungdomshuset. Ungdommens organisationer skal splittes – f.eks. gymnasieeleverne.

Når modsætningerne tilspidses, sker der en polarisering og radikaliserung. Ungdommens kamp er i stadig vækst, og de reaktionære ungdomsorganisationer sættes nu ind for organisatorisk at bremse venstredrejningen og undergrave kampen mod den borgerlige regerings angreb på de unge.

Mest grotesk og mest afslørende kom det til udtryk, da Venstres Ungdom for nylig demonstrerede på Rådhuspladsen sammen med Dansk Front mod Ungdomshuset.

Det viser, at man ikke holder sig tilbage for at sætte nazister ind mod de unge for at fordrive dem fra gaderne.

I løbet af 2006 var hundredetusinder af unge ude i protest mod nedskæringer i velfærden.

Rigtig mange af dem, der gik på gaden og stod forrest i demoer, aktioner og happenings, var unge.

Nedskæringerne rammer ungdommen hårdt, og forskellige uddannelsesorganisationer var med til at stable protester mod velfærds- og kommunalreformen på benene i 2006.

Dette er ikke helt tilfældigt. Foghs nedskæringsreformer rammer nemlig de unge ekstremt hårdt.

Blandt hans "målsætninger" for fremtidens samfund er, at elever og studerende skal hurtigere igennem uddannelserne, og at et større antal unge skal gennemføre en uddannelse.

Det er flotte ord i munden på en mand, der bruger sit politiske virke til at destruere langt de flestes unges mulighed for overhovedet at uddanne sig efter niende klasse.

DGS, Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, har været en drivende kraft i mobiliseringen af landets gymnasieelever til protesterne 17. maj og 3. oktober 2006. Disse dage markerede den folkelige modstand mod

13. januar 2007

Reaktionær undergravning

Af Cathrine Pedersen

Foghs reformer. Gymnasieeleverne er en af de grupper, der allerede har mærket Fogh-regeringens hårdhændede politik. Gymnasiereformen har skabt et bureaukratisk kaos på landets gymnasier og været med til at forringe indholdet i gymnasieuddannelsen væsentligt. De nuværende SU-regler rammer desuden de mindst bemidlede gymnasieelever særligt hårdt og kombineres endda med skjult brugerbetaling til påkrævet elektronisk udstyr, studieture osv.

Disse forhold tvinger eleverne ud på arbejdsmarkedet til slavelønninger. Det er netop dokumenteret, at op mod 40 % af alle gymnasieelever lider af sygdomsfremkaldende stress.

I denne situation, hvor gymnasieuddannelsen og resten af uddannelsessektoren i øvrigt er under stærkt ideologisk og økonomisk pres, bebuder to unge reaktionære nu skabelsen af en ny organisation for gymnasieelever, der kun skal tage stilling til spørgsmål direkte relateret til gymnasieskolen. De vil oprette den i udtalt protest imod DGS' deltagelse i velfærdsdemonstrationerne i 2006.

Reaktionære kræfters forsøg på at splitte gymnasieelevernes organisation er tidligere fejlet, men har kostet en masse organisatoriske kræfter. Det hedengangne GLO (Gymnasieelevernes Landsorganisation) profilerede sig som det "moderate" alternativ til DGS, men de to organisationer endte med at blive slået sammen, da GLO's politik på baggrund af gymnasieelevernes objektive interesser nærmede sig DGS' politik for en god og gratis uddannelse til alle.

Oprettelsen af en ny organisation af denne type er et klokkeklart forsøg på at stække gymnasieelevernes genvundne aktionsenhed og desuden svække kampen for velfærd i Danmark.

På regeringens dagsorden er der bl.a. nedskæringer i SU'en, skjult brugerbetaling allerede fra folkeskolen, nedlægning af skolepraktikken for erhvervsskoleelever, budgetforringelse for alle uddannelsesinstitutioner, fjernelse af elevdemokrati samt fuldstændig erhvervsretning af undervisning og

Cathrine Pedersen er formand for DKU

forskning.

Fogh fører et økonomisk og ideologisk korstog imod unge fra fattige familier og forhindrer den lige ret for alle til uddannelse. Og uddannelsesnedskæringerne virker, som de skal, for Fogh.

For det første sparer han op til finansieringen af krigen i Irak og Afghanistan samt til de skattelettelser, erhvervslivet ønsker sig.

Dernæst sikrer han, at kun unge med

rigtige forældre kan tage en uddannelse, samtidig med at han tvinger elever og studerende ud i lavtlønnede deltidsjob.

Problemet er, at tusindvis af unge har lugtet lunt bag ved Foghs politik og er gået på gaden i protest. Der er blevet skabt en folkelig modstand, som ønsker at vippe Fogh af pinden.

Her kommer denne nye gymnasielev-organisation ind i billedet. Kan reaktionære kræfter være med til at splitte enheden mellem gymnasieelever og i velfærdsbevægelsen, har Fogh svækket sin farligste modstander gevaldigt, og det er det, der synes at være planen.

Heldigvis har bevægelsen af unge og ældre, der har fået nok af nedskæringer og asocial lovgivning, vokset sig så stærk igennem det forløbne år, at sådanne smålige splittelsesforsøg næppe vil vinde gehør hos ret mange.

Utallige unge føler hver dag konsekvenserne af den nyliberale politik på deres egen krop, og vores modstand dør ikke, før vi ser reelle forbedringer.

Nazister på Rådhuspladsen

De borgerlige medier har skrevet spalte op og spalte ned om den provokatoriske VU-demonstration mod Ungdomshuset. På Rådhuspladsen blev både VU-demonstrationen og en moddemonstration af støtter af Ungdomshuset ifølge nogle aviser angrebet af hætteklædte ballademagere.

Video-nyhedsbureauet Localey skrives: "Deltagere fra den yderste højrefløj blev lørdag aften tilbageholdt, efter at de angiveligt havde angrebet demonstranter fra Ungdomshuset og Venstres Ungdom. Alle personer blev efter endt registrering løsladt."

Tilsyneladende har nazister foretaget en provokation ved at angribe VU-demonstrationen for at det skulle fremstilles som et angreb fra 'autonome' (støtter af Ungdomshuset).

Ungdomshuset har efterfølgende udsendt følgende pressemeddelelse:

Politiken skrev: "Formanden for Ven-

stres Ungdom, Karsten Lauritzen, havde ikke noget imod Dansk Fronts tilstedeværelse til demonstrationen, for de 'har jo opført sig ordentligt hele aftenen'."

Ungdomshuset har denne holdning:

Det er fuldstændigt forkasteligt, at Venstres Ungdom er ligeglade med, hvem de demonstrerer sammen med. Dansk Front er erklærede racister, og flere af deltagerne i VU's demonstration er erklærede nazister.

Blandt andre deltog Julius Børgesen, tidligere talsperson for Dansk Front. Da han for nylig var sigtet for at opfordre til brandattentat, fandt politiet to skarpladte ulovlige geværer hos nazisten. Kun 60 år efter naziregimets fald har VU allerede glemt historien.

Ungdomshuset stiller sig solidarisk med de folk, der skred ind, da VU og Socialdemokraternes Ungdom valgte at marchere med organiserede nazister.

Ingen nazister i vores gader

Strategisk forvirring om Irak

Af Jan R. Steinholt

Den krigsplan, som præsident George Bush fremlagde i sin tale 11. januar, bliver misvisende omtalt som en ny strategi. Det drejer sig om taktiske og militæroperationelle omdisponeringer inden for den eksisterende strategiske plan for amerikansk verdensherredømme, skriver Jan R. Steinholt fra Revolusjon, Norge.

Den amerikanske strategi er tydeligst formuleret i Projektet for et nyt amerikansk århundrede (PNAC), udklækket af folk som Paul Wolfowitz, Donald Rumsfeld og Dick Cheney. Total irakisk underkastelse for USA er et centralt element i denne plan for amerikansk-israelsk kontrol med hele Mellemøsten og Central-Asien – en kontrol, som skal sikre, at ingen rivaler på verdenskortet kan eller tør udfordre USA.

Dette er den egentlige amerikanske strategi, og den står uændret. Parallelt med denne har USA gennem sin overlegne psykologiske krigsførelse (PSY-OPS) udviklet en letfordøjelig virtuel strategi beregnet på politikere, journalister og medieslænget, betegnet som en verdensomspændende kamp mod terror og for demokrati og ”vestlige værdier” gennem ”forebyggende angreb”.

Den, som tager udgangspunkt i denne luftspejling af en strategi, vil naturligvis ikke begribe noget som helst af, hvad der sker i Irak eller i verden i øvrigt. Thorbjørn Jagland (*tidl. statsminister og nuværende formand for Stortinget, KP*) er i den retning et fremtrædende eksempel: Ifølge ham er Mellemøsten nærmere en fredsløsning end nogensinde!

USA befinder sig i en håbløs sump og er på udkig efter en retrætemulighed fra Irak, men alene i betydningen reduktion af enormt omkostningstunge permanente militære landstyrker. Hele tan-

ken bag den amerikanske blitzkrieg i 2003 var, at et vasaalregime i et nykolonialt Irak ville blive godtaget af det irakiske folk, og at amerikanske militærbaser og oliemonopoler ville kunne operere relativt uforstyrret, når Saddam var væk. Alle ved, hvordan det er gået med disse planer. Præsidenten medgiver nu, at ”situationen i Irak er uacceptabel for det amerikanske folk, og den er uacceptabel for mig”.

Præsidenten glemmer, at besættelsen frem for alt er uacceptabel for irakerne. Det irakiske folks ihærdige og modige modstand gennem ufattelige lidelser og 700.000 krigsofre i snart fire år har forpurret strategien og effektivt forhindret USA i at gå over til nye aggressionskrige mod Iran og Syrien. Hele verden står i gæld til det irakiske folk, som har båret denne umenneskelige byrde på sine skuldre.

Bush hverken kan eller vil ændre hovedretningen, men tvinges til at omlægge taktikken. For at rette sine ’fejl’ vil han kaste 21.500 nye soldater ind, som skal indsættes i taktiske operationer i Bagdads gader i endnu et desperat forsøg på at udslutte modstanden. Men ikke engang hans egne generaler tror på, at det vil lykkes. Taktikken med at give grønt lys til at lynche præsident Saddam Hussein under al-Eid, i den hensigt at splitte modstandsbevægelsen og ophidse til borgerkrig, og samtidig prøve at involvere det gamle statsbureaukrati med elementer fra det kriminaliserede og forfulgte Ba’ath-parti vil heller ikke blive nogen succes. I bedste fald, set fra Pentagon, er Bush tre år for sent ude.

Postulatet om sandsynlig militær tilbagetrækning fra november, muliggjort gennem øget ’bistand’ og en forceret ’politisk proces’, er ikke andet end mundsvejr for at stække kritikerne i Kongressen og et forsøg på at stive kollaboratørregimet i Bagdad af og underminere dets bånd til Teheran.

Bush-administrationen vil ikke afsværge sin strategiske vision og tager tilsyneladende ikke hensyn til anbefalingerne i Baker-rapporten om at involvere

Iran og Syrien i spillet om Irak. At anerkende Teheran og Damaskus som ’fredsmæglere’ ville harmonere dårligt med en strategi, som går ud på et regimeskifte til fordel for amerikanske stattholdere også i disse stater.

Men inden for rammene af sin overordnede strategi er USA blevet tvunget til at genoprette strategiske partnerskaber og indgå uheldige taktiske alliancer, som Bush oprindeligt betragtede som irrelevante eller uacceptable. Det første gælder i forhold til EU og de europæiske allierede, det sidste i forhold til Iran. Forskellige vurderinger af, hvordan det strategiske mål om verdenshegemoni skal opnås – hvorvidt USA bør fortsætte med stædig enegang eller satse på europæiske stormagter som strategiske reserver og regimer i Mellemøsten som taktiske allierede – er det, som ligger til grund for den langtrukne kamp i den amerikanske Kongres. Dertil kommer demokraternes frygt for det bundløse underskud på statsbudgettet og den tikende bombe, som krigspolitikken har placeret under amerikansk økonomi, og som truer dollarens position som verdensvaluta.

For den irakiske modstandsbevægelse er den største udfordring, at landet i realiteten er dobbelt-besat, politisk og militært. Gennem deres respektive indflydelse i Irak, militært gennem okkupationssoldater og militser, politisk gennem kontrollen over de irakiske papfigurer i den Grønne Zone, har USA og Iran kvælergreb på hinanden. I kulisserne så vel som på den diplomatiske front foregår der et beskidt spil, hvor Iran indtil videre står som sejrherre. USA truer med militære angreb mod iranske atomanlæg, men truslerne tages næppe alvorligt i Teheran, så længe USA sidder i den irakiske fælde og på et knips fra ayatollaherne kan risikere, at Badrbrigaderne og Sadr-militsen vender sine

våben mod besættelsestropperne.

På kort sigt er der bare to mulige udfald i Irak: enten at den irakiske modstands styrke bliver så formidabel, at både amerikanerne og perserne stikker halen mellem benene, eller at USA finder en taktisk overenskomst med 'dødsfjenden' Iran, som kan forlænge okkupationen gennem en mulig opsplitning af den irakiske republik. Af hensyn til landets egen sikkerhed vil Teheran ikke give noget fra sig uden at få noget til gengæld, og de sidder i øjeblikket med de bedste kort. Den amerikanske udlevering af Saddam Hussein til det iranske-venlige kollaboratørregimes bødler var måske netop en håndsrækning til Iran – som jublende støttede lynchningen.

Uanset hvilken midlertidig overenskomst, som indgås i det skjulte mellem Washington og Teheran, vil det bare betyde en mulig udsættelse af USA's strategiske nederlag og af den irakiske modstands strategiske sejr. Historisk har det irakiske folk heller ingen gode minder fra tiden med persisk overherredømme og vil aldrig affinde sig med det.

Men den amerikanske imperialisme nægter at indse, at nederlaget nærmer sig, og marcherer videre mod ragnarok. For det irakiske folk betyder dette endnu mere lidelse, endnu flere dræbte, endnu mere tragedie. For det amerikanske folk betyder det mere social elendighed, højere skatter og nye tusinder af krigsinvalidere.

Opgørets time tikker ubønhørligt nærmere for okkupanterne. Uanset hvilke taktiske omlægninger USA foretager, og ligegyldig om Bush eller Demokraterne trækker det længste strå i det hjemlige tovtrækkeri om opinionen, er det irakiske folk i færd med at lægge den amerikanske strategi for verdensherredømme i grus.

Det vil være med til at redde hele verden fra nye katastrofer og samtidig give os håb ved at minde os om, at amerikansk barbari og masseødelæggelse alligevel ikke har formået at udslette civilisationen og dens vugge mellem Eufrat og Tigris.

Først offentliggjort af
Nettmagasinet *Revolusjon*
Revolusjon.no

"Livet var bedre under Saddam"

90 % af irakerne mener det, men her i landet må det ikke siges højt: Livet under Saddam Hussein var bedre end under den amerikanske og danske besættelse. Fathi El-Abed sagde det. Nu skal han fryses ud.

Flere rimeligt pålidelige meningsmålinger har i den seneste tid vist, at utilfredsheden blandt den brede irakiske befolkning med den amerikansk-ledede besættelse, den iranske sekteriske indflydelse og det almindelige kaos er så stor, at 90 % siger, at Irak var bedre under Saddam Hussein.

Der var en rimelig velfungerende infrastruktur, el, benzin og vand – trods blokade – og gaderne var sikre. Folk frygtede ikke, når de selv skulle ud eller deres børn skulle i skole.

Antallet af daglige dræbte har aldrig været større, ej heller antallet af folk, der er flygtet ud af landet eller lever som internt fordrevne.

Alligevel bestiller de borgerlige medier ikke andet end at fremstille det, som om livet er gået fremad siden 'diktatorens fald', og at irakerne er glade for, at USA og dets 'koalition af villige' befriede dem fra Saddam.

Det er en myte, der ikke må piller ved, for så falder det sidste figenblad for besættelsen og den danske krigsdeltagelse.

Derfor er Fathi El-Abed, næstformand for Dansk-Palæstinensisk Ven-skabsforening og medlem af Demokratiske Muslimer, havnet i orkanens øje. I et interview i Nyhedsavisen (15.1) sagde han f.eks.:

"Personligt ville jeg hellere leve under Saddam end under de forhold, der er i dag. Dengang var der sikkerhed, social retfærdighed og etnisk ro – folk giftede sig ligefrem på tværs af etniske skel. Hellere det end at leve under en borgerkrig og en tiltagende splittelse af landet."

Fathi El-Abed er ikke iraker, men født i en flygtningelejr i Beirut og er nu

Fathi El-Abed

dansk journalist.

I interviewet erklærede han også, at der er "mindst ti andre lande, som er lige så brutale (som Saddams regime, KP) – eksempelvis Egypten, Saudi-Arabien og Marokko".

Faktisk sendte Irak positive signaler til efterfølgelse ud over hele regionen, mener Fathi – men "det hele faldt fra hinanden i 1991 med Golf-krigen og de efterfølgende skrappe sanktioner".

Udtalelserne vakte bestyrtelse. Hvad der ikke må siges, blev sagt.

Helle Lykke Nielsen fra Syddansk Universitet, der optræder i medierne som 'uafhængig Mellemosten-ekspert', erklærede: "Jeg var lige ved at få et hjerteslag, da jeg læste El-Abeds synspunkter." Hun tilføjede: "Det er langt hen ad vejen en myte, at Irak fungerede socialt godt under Saddam Hussein."

I en efterfølgende debat på TV2 News fik Fathi El-Abed lejlighed til at svare igen over for Helle Lykke Nielsen, da han påpegede, at hun simpelthen støttede Bushs og Foghs politik, hvortil hendes eneste svar og forsvaret var, at hun var 'offentlig ansat', som om det i sig selv garanterer objektivitet.

Dagen efter fordømte formanden for Demokratiske Muslimer, Naser Khader, Fathi El-Abeds udtalelser:

"Fathi begår en kortslutning. Jeg er på ingen måde enig," sagde Khader til Nyhedsavisen. "Det kan godt være, der er kaotiske tilstande i dag, men derfor kan man jo ikke sige, det var bedre under Saddam."

Men det mener Fathi El-Abed altså. Og det overvældende flertal af Iraks beboere. De har heller ikke som den radikale Naser Khader været med til at bestemme, at danske soldater skal deltage i en ulovlig besættelse.

OK-07: Længere egentlig arbejdstid

Arbejdsgiverforeningen Dansk Tekstil & Beklædning er ikke kede af det. De ønsker f.eks. en længere egentlig arbejdstid for de ansatte, så genetillæg udløses senere end i dag. Varigheden af overarbejde skal ikke længere kunne forhandles.

- Kort sagt vil de have mere fleksibilitet og betale dårligere. De ønsker eksempelvis indførelse af karenstid på tre dage for fuld løn under sygdom, og de vil have mulighed for at indføre mødebonus ved sygdom. Krav, der efter vores opfattelse er fuldstændig asociale i forhold til det bestående, siger Anne M. Pedersen, forhandlingsleder for 3F's beklædnings- og tekstilarbejdere.

Ringelønstigning = konflikt

Fællestillidsmanden for 200 ansatte på Danfoss i Viby, Jan Ahrendt, forudser konflikt, hvis ikke der kommer en pæn lønstigning ved overenskomstfornyelsen.

- Hvis de ansatte her på Danfoss i Viby kan se, at der ikke kommer et tilfredsstillende resultat ud af forhandlingerne, og at de kan opnå forbedringer ved at gå i strejke, tror jeg, de fleste i yderste konsekvens er villige til at trække konfliktvåbnet, siger Jan Ahrendt til Århus Stiftstidende.

I alt 19.000 århusianske industriarbejdere er omfattet af de indledende overenskomstforhandlinger, der begyndte i sidste uge.

Mangler praktikplads!

På trods af al råben op om manglen på arbejdskraft var der i 2006 stadig 4.500 unge, som stod uden ordinær praktikplads i en virksomhed. De knap 4.500 uden praktikplads er et fald på 40 procent i forhold til oktober 2005. Faldet i manglen på praktikpladser er sket særlig markant inden for byggeriet, hvor der har været oprettet mange nye pladser i forbindelse med friværdis og byggeboom. Udover byggeriet meldes der nu om mangel på lærlinge i chauffør-området og i industrien.

Kun 4 pct. lønstigning 'Hans Jensens lønramme'

Det lød som en fremtrædende koncern-ejer, der midt i OK 2007-forhandlingerne satte det røde stoplys op: Kom ikke over 4 pct. lønstigning i den kommende overenskomstperiode.

Det var det uheldigvis ikke. Det var derimod formanden for LO, Hans Jensen, der indtog sin og LO toppens rolle som arbejdsgiverens pladshund. Midt i overenskomstforhandlinger kom han arbejdsgiverne til undsætning med at dæmpe forventningerne for arbejderne ved den kommende overenskomst.

Nej, han skulle ikke have noget ud af at få mest muligt til sine medlemmer ved den kommende overenskomst. Derimod lancerede han en begrænsning – en 4 pct.-ramme – i en situation med gang i hjulene, og hvor efterspørgslen efter arbejdskraft på visse områder er stor.

Det står også klart, at han ikke handlede på egen hånd, men efter aftalt spil med fagtoppene. Han blev øjeblikkeligt sekunderet af overvismand Peter Birch

Sørensen: Det er o.k., lønnen kan godt stige 4 pct. Men så heller ikke mere, ellers får vi arbejdsløshed, påstår han.

Harme på gulvet

På gulvet har Hans Jensens udmelding vakt harme og protester. Et eksempel er 231 faglige tillidsfolk, der var forsamlet til OK-møde i Horsens lørdag. De afvis-

Ceres-arbejdere: Fokus på skiftehold

Nej, skifteholdsarbejdere skal ikke betale med kortere liv, lyder overskriften på en udtalelse fra arbejderne på Ceres-bryggerierne.

Ligesom en række andre arbejdspladser har de sat fokus på skifteholdsproblematikken. De har opstillet krav

som andre virksomheder i industrien, men ikke holdt sig til krav om økonomisk kompensation og arbejdstidens tilrettelæggelse.

Kravene lyder: *Ordentlige kompensationer! Hensyntagen til ældre på skiftehold! Nedsat arbejdstid!*

Udtalelsen fra denne arbejdsplads er et led i den såkaldte overenskomststafet, hvor arbejdsplads efter arbejdsplads melder ud midt under overenskomstforhandlingerne med fokus på skifteholdsproblematikken og skæve arbejdstider. Men fra initiativtagernes side (bl.a. Fagligt Ansvar) har der ikke været tale om at inddrage arbejdstidsnedsættelse for skiftehold, men alene at se på kompensation og arbejdstidstilrettelæggelse. Dette præger også mange af de andre udtalelser.

te på stedet 'Hans Jensens lønramme' som alt for ringe. Mødedeltagerne var metaltillidsfolk og tillidsfolk fra 3F og TIB, og de erklærer, at de straks vil starte en Nej-kampagne, såfremt de ikke bliver tilfredse med forhandlingsresultatet. Også blandt mange af landets lokale fagforeninger udtrykkes der stor utilfredshed med udmeldingen.

Særligt blandt de lavest lønnede og dem, der arbejder på normallønsområde, hvor overenskomsten suverænt dikterer lønnen, er kritikken hård og udstiller LO's underdanighed.

Ikke nok med, at de med al magt har forhindret, at der bliver kæmpet for generelle krav som nedsættelse af arbejdstiden og drastisk hævelse af mindstelønnen – nu ser vi dem så hæve pegefingern: "Hov, hov, kom nu ikke for godt i gang med jeres lønkrav og forventninger!"

Mens erhvervslivet konstaterer, at hjulene kører som aldrig før, og direktørlønninger og aktieudbytter når nye højder, så lyder der det samme mantra fra regeringen, arbejdsgiverne og LO-toppen, som gentages i medierne: Arbejderklassen må kende sin besøgelsestid, men skal afvente "bedre tider". Det er som at høre en Thor Pedersen på skatteområdet. Der må holdes igen til bedre tider, selvom "Danmark snart kan købe hele verden".

Besøgelsestiden er nu

På trods af, at der er meget gang i beskæftigelsen, og der på visse områder efterspørges arbejdskraft, så har lønstigningerne i det private været meget beskedne. Men i løbet af de første kvartaler af 2006 er lønnen i det private kun steget med 3,1 pct. Selvom der tales om flaskehalse. I byggebranchen, hvor der har været særlig pres på produktiviteten, er lønnen kun steget med 4,8 pct. Og det i en situation, hvor der mangler hænder i byggeriet.

Det er sandsynligt, at Hans Niensens udmelding er et udtryk for, hvad LO sammen med arbejdsgiverne og regeringen er nået frem til i uformelle trepartsforhandlinger.

Men der er lige så sandsynligt, at arbejderne vil vende tommelfingeren nedad, hvis sådanne overenskomster kommer til afstemning.

Ungeren bli'r

I lørdags var kæresten og jeg begundet af et besøg af min datter Ditte samt hendes veninde Tanja, som samtidigt er vores bedste venners datter. Arrangementet bestod i, at tøserne på hhv. 18 og 9 år havde en aftale med en skøjtebane om formiddagen, hvorfor de gerne ud på eftermiddagen ville bispises med nogle boller og varm kakao. Det var jo trods alt til at overskue, så vi indgik forlig med tøserne.

Det var først på det tidspunkt, det slog mig, at forældrene til Tanja nødvendigvis på et tidspunkt måtte tilegne sig deres datter igen. Altså kunne de lige så godt overtale "øsen" til at køre forbi deres hidtil så gode venner for efter en periode af råhygge og aftensmad vende snuden hjemad, som betyder omkring 40 km's distance fra hovedstadens centrum. Netop denne distance har betydet, at deres kendskab til København og byens puls er præcis så svagt som antallet af ledige artikler i *Se og Hør*.

I denne tid, hvor kampen om Ungeren er blevet flyttet ud i gaderne, betyder det, at billederne af ødelagte hollændervogne og stenkastende unge fra flere dele af Europa trænger sig gennem plasmaskærmen og ødelægger idyllens varme hygge for mange, også for vores venner i det nordsjællandske. Det bliver til en ubehagelig virkelighed, der trods alt finder sted i en opnåelig afstand – og alligevel tilstrækkelig langt væk til, at man ikke rigtig forstår baggrunden, hvad DR1 og TV2, 3 og 4 samt 5 har professionaliseret sig til heller ikke at afdække. Så meget om den konkurrence.

Billederne bliver generende og ubehagelige. De ødelægger appetitten og forøger produktionen af mavesyre i takt med forargelsen over den forælede ungdom. Ved nærmere eftertanke er det slående, at disse billeder har skabt større uro end dækningen af snart fire års dansk krigsdeltagelse i Irak – men det er jo også langt væk.

Der var med andre ord et meget ulige forhold mellem de to tøser, der ikke kun kom til udtryk i aldersforskellen,

men også i det faktum, at den ældste var født og opvokset på indre Nørrebro og i dag er aktiv i forsvaret af Ungdomshuset. Det faldt da hende heller ikke særligt vanskeligt at få præsenteret lørdagens demo for Tanja, der jo også i fysisk henseende så op til Ditte, hvorfor de voldsomme tv-billeder måtte fortrænges: Skik følge, eller land fly!

Det skulle vise sig, de mange besynderligt udklædte unge mennesker på Israels Plads gjorde et udspekuleret indtryk på Tanja. Havet af piercingbefængte, partisanhalstørklædede, sortbemalede unge mennesker berusede hende.

Tøserne havde ganske rapporteret de fleste af oplevelserne til os over den varme kakao, men det gjorde alligevel indtryk på Tanjas forældre ved ankomsten, da de konstaterede, at deres datter sad ved køkkenbordet iklædt et partisanhalstørklæde, som i dagens anledning var overrakt af Ditte, mens de var i gang med at dekorere et tekurs. Da

forældrene i pæne vendinger var blevet informeret om dagens hændelser og konstateret, at datterens pupiller var ganske normale, faldt de lidt til ro.

Det var på det tidspunkt, at deres blikke fangede det nyligt dekorerede krus. Dekorationerne bestod i et stort sort A indkredset af en ligeså sort cirkel, et forsøg på at afbilde Huset på Jagtvej 69, men cifrene 69 fornægtede sig ikke, da de var fremhævet under parolen "Ungeren bli'r – Ryd rådhuset".

Forældrene rømmede sig i takt, mens Ditte og vi holdt os taktfuldt tilbage – spændt afventende en reaktion, som kom fra en helt uventet side:

- *Mor og far, må jeg ikke også få sådan en trøje, som Ditte har?* spurgte Tanja uskyldigt med henvisning til et logo, der ikke lagde skjul på sympatien med Ungeren.

Forældrene måtte igen helt ned i lungerne for at finde vejret, inden de fremstammede:

- *Ja ja, vi får se. Det er jo ikke urimeligt, at de unge har et sted til deres interesser og aktiviteter.* Reno

For flere Ungdomshuse

Villa Villekulla

13. januar: Lørdag den 13. januar startede med en demonstration for flere ungdomshuse og sluttede med en succesrig og fredelig besættelse af et nyt ungdomshus. To tusinde mennesker gik på gaden for flere ungdomshuse, og mens det skete blev Dortheavej 63 gjort klar til indvielsen af Københavns Ungdomshus nummer to.

- Alt forløb fantastisk Jeg er vildt imponeret over de flere hundrede mennesker, som har deltaget i besættelsen. De har været utrolig modige og godmodige, selv da politiets affyrede tåregas mod en helt fredelig mængde. Det var en overreaktion, men det var virkelig flot, at demonstranterne beholdt fatningen," udtaler Anna Sørensen fra Huset.

- Til gengæld var det en rigtig beslutning at trække politiet tilbage. Det her er et politisk spørgsmål. Vi håber, at politiet kan se fornuften i at overlade ansvaret til politikerne, som burde tage det på sig. Det bliver en spændende dag i morgen," siger Mads Clausen

- Vi har allerede modtaget gaver fra naboerne, og alle vi har talt med på gaden har taget utrolig godt i mod initiativet," tilføjer Anna Sørensen fra Huset.

Det her er ikke en enaftensforestilling. Vi bliver. I morgen går vi i gang med at sætte bygningen i stand.

Beboere byder Villa Villekulla velkommen

14. januar: Beboersammenslutningen Tinget byder de nye naboer i det besatte hus på Dortheavej 63 velkommen til kvarteret.

"Vi glæder os til endelig at få et kulturhus som er åbent for alle" udtaler Freja Wedenborg fra beboersammenslutningen.

Det område de unge er flyttet ind i har

længe manglet rekreative og kulturelle tilbud til børn og unge. I Kvartershuset, som Villa Villekulla deler baggård med, er lejen af lokaler for dyr til de fleste i Nord-Vest og arrangementerne fortrinsvis kommunale projekter, der på forhånd er skemalagte.

"Nu håber vi at kunne smage den gode veganske mad, vi kender fra Ungdomshusets folkekøkken og få det samme levende kulturliv i vores kvarter", siger Freja.

Beboersammenslutningen håber dog ikke, at Villa Villekulla bliver opfattet som en erstatning for Ungdomshuset på Jagtvej 69.

"Ungdomshuset er stadig en historisk bygning, som er bygget af fattige arbejderfamilier på Nørrebro, og som under ingen omstændigheder må rives ned eller overtages af kristne fanatikere", slår Freja Wedenborg fast.

Kampen fortsætter!

15. januar: Det kan godt ske, at det var forudsigeligt, men det gør det ikke mindre sørgeligt. Politikerne nægtede endnu engang at tage deres ansvar på sig, og overlod det beskidte arbejde til politiet.

Kl 9 gik politiet ind i det besatte hus på Dortheavej 63 og anholdt samtlige 94 unge, som opholdt sig i huset. De unge havde fra starten meldt ud at man ikke ville forsvare sig med vold, og det overholdt alle.

- Det er sørgeligt, at politiet endnu engang får det sidste ord i sagen om Dortheavej 63, men det ændrer ikke på at denne weekend har været en kæmpe sejr.

Det kan godt ske, at de kan rydde Dortheavej, men der er stadig masser af tomme huse, og på den måde er det sidste ord langt fra sagt endnu, udtaler Mads Clausen

- Vi gjorde noget som ingen troede var muligt. Vi viste, at vi kunne vende dagsordenen på hovedet. Flere hundrede unge har fået nogle rigtige gode oplevelser. Der er blevet knyttet mange nye venskaber og ikke mindst har vi fået en masse erfaringer.

Weekenden har vist, at der er bred opbakning i lokalbefolkningen til kravet om flere ungdomshuse. Vi er meget rorte over, at vi blev så godt modtaget af både beboerne og kulturhuset i området.

Initiativet for flere ungdomshuse

Fristeder alle steder!

Westerns

er dødkedelige

Kunne de så bare starte i slutningen
Vi ved jo alle sammen godt at helten får heltinden til sidst
Hvor mange gange har jeg ikke set John Wayne galoppere ud af fortet
For at kæmpe mod rødhuder og delirium tremens

Westerns er bare ikke mig

Den uundgåelige duel i saloonen hvor luften er ladet med bly
Ikke nok med at helten aldrig er bange og heltinden aldrig sort
Indianerne er dårligt sminkede dårligt betalte Hollywood statister
Der er flere heste end børn med i filmene
Personerne forbliver skabeloner

Fåmælte hævnere med geværer strittende i alle retninger
kommer ridende ind i lillebyen

Hvor de plyndrer og voldtager indtil det gode sejrer og man ser
John Wayne stå andægtigt i kirken

Med hatten i hånden

Renskuret og ædru men stadig med hængerrøv i bukserne

Jeg hader westerns når helten rider rundt og leder efter et bjerg
Et baghold at falde i og det pludselig regner med fætter BR pile
Og så den pap solnedgang

Der er aldrig blevet sagt noget sjovt eller klogt i en westernfilm
I det hele taget bliver der ikke sagt meget
Talentet rækker kun til at ride og skyde
Men det bliver der også gjort en masse

En mand uden en hest i en western film er utænkelig
En kvinde på en hest er også utænkelig

Westerns er chauvinistiske og racistiske
Fordomsfulde forudsigelige og lidenskabsløse undtagen
i blodhævn og etnisk udrensning
Westerns er en ørkenvandring
En hån mod intelligensen
Udtryk for et afstumpet menneskesyn

Jeg orker i al fald ikke at se John Wayne galoppere ud af fortet
For hundrede syttende gang efter mere ildvand

Tomas

”Dæmoniseringen” af muslimer og kampen om olie

Af Michel Chossudovsky

I historiens løb har ”religionskrige” tjent som sløring af de økonomiske og strategiske interesser bag erobring og invasion af andre lande. ”Religionskrige” er regelmæssigt blevet udkæmpet med det formål at sikre kontrol over handelsveje og naturrigdomme.

Korstogene, der fandt sted fra det 11. til det 14. århundrede, bliver ofte fremstillet af historikere som ”en sammenhængende række militært-religiøse togter udført af europæiske kristne i det håb at fravryste de vantro tyrkere det hellige land.” Men formålet med korstogene havde ikke meget med religion at gøre. Korstogene bestod først og fremmest i gennem militære aktioner at udfordre muslimernes dominans over købmandsselskaber som kontrollerede de østlige handelsveje.

Begrebet ”retfærdig krig” støttede korstogene. Krigene blev udkæmpet med støtte fra den katolske kirke, og begrebet fungerede som middel for religiøs propaganda og indoktrinering, der blev brugt til rekruttering overalt i Europa af tusinder af bønder, fæstere og byernes hjemløse.

Amerikas korstog i Centralasien og Mellemøsten

I den offentlighedens øjne er det væsentligt at have en ”retfærdig grund” til at føre krig. En krig kaldes retfærdig hvis den udkæmpes af moralske, religiøse eller etiske grunde.

Amerikas korstog i Centralasien og Mellemøsten er ingen undtagelse. ”Krigen mod terrorisme” foregiver at forsvare det amerikanske hjemland og beskytte den ”civiliserede verden”. Det hævdes at den er en ”religionskrig” og en ”civilisationskonflikt”, selv om hovedformålet med denne krig rent faktisk er at sikre kontrol med og kor-

porationsejerskab af regionens betydelige olierigdomme, samtidig med at man i regi af IMF og Verdensbanken (nu under ledelse af Paul Wolfowitz) også gennemtvinger privatisering af statsvirksomheder og lægger landenes økonomiske ressourcer i hænderne på udenlandsk kapital.

Teorien om retfærdig krig hævder at krig kan være en ”humanitær operation”. Den tjener til at camouflere de virkelige formål med den militære operation, samtidig med at den forsyner angriberne med en moralsk og principfast fremtoning. I dens moderne version kræver den militær intervention af etiske og moralske grunde mod ”slyngelstater” og ”islamiske terrorister”, der truer hjemlandet.

At have en ”retfærdig grund” til at føre krig er vigtigt for Bush-administrationens retfærdiggørelse af at invadere og besætte både Afghanistan og Irak.

En moderne version af teorien om ”retfærdig krig” er lærestof i USAs militære akademier og indarbejdet i USAs militære doktrin. ”Krigen mod terrorisme” og forestillingen om ”foregribelse” hægtes på retten til ”selvforsvar”. Det er disse begreber der definerer ”hvornår det er tilladeligt at føre krig”: *jus ad bellum*.

Jus ad bellum tjener til at opbygge en enighed inden for de væbnede styrkers kommandostrukturer. Den tjener også til at overbevise tropperne om at fjenden er ”ond”, og at de kæmper for en ”retfærdig sag”. Mere generelt er teorien om den retfærdige krig i dens moderne version en integreret del af krigspropagandaen og mediernes fejl-information, anvendt for at vinde offentlig støtte til krigsdagsordenen.

Kampen om olie. Dæmoniseringen af fjenden

Krig etablerer en humanitær agenda. Gennem historien har sortmalning af fjenden været anvendt fra tid til anden. Korstogene bestod i at dæmonisere tyrkerne som vantro og kættere for at ret-

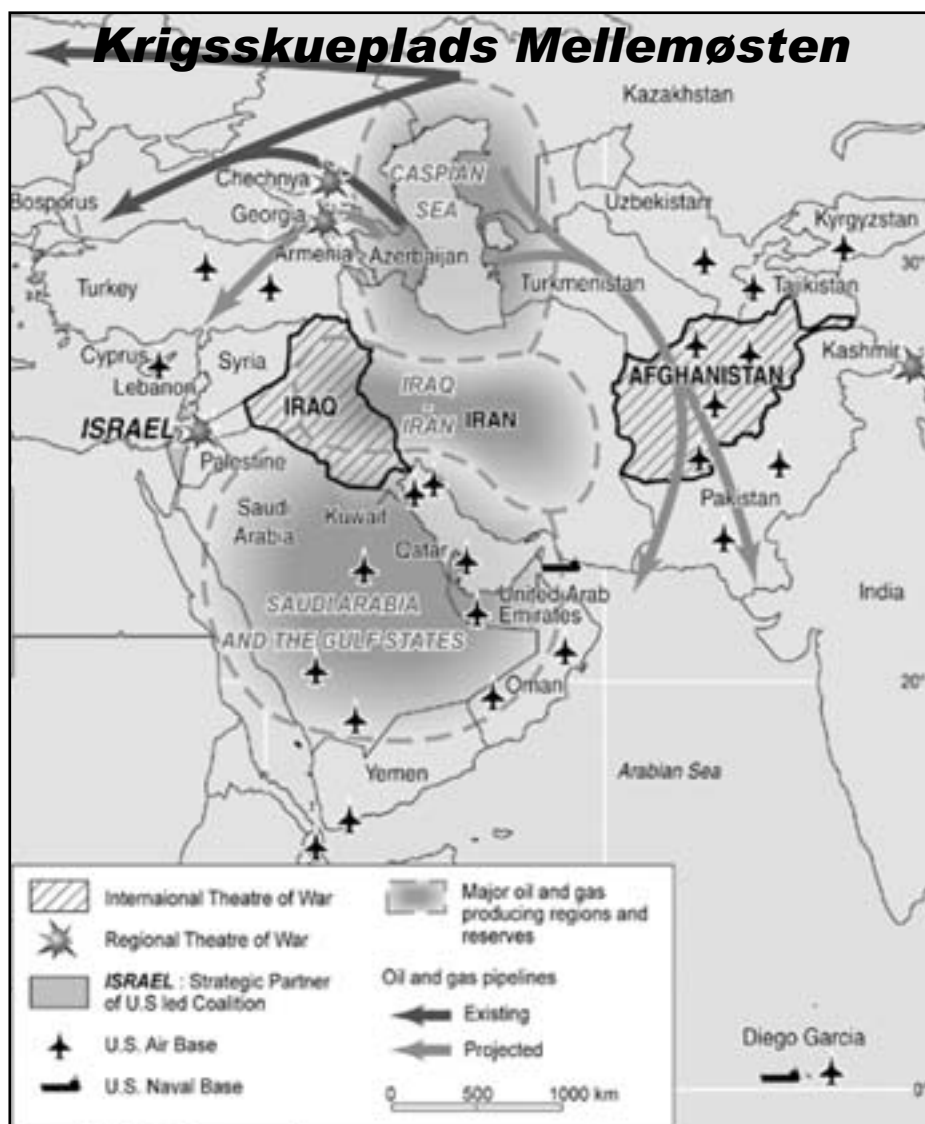
færdiggøre militære aktioner.

Dæmonisering tjener geopolitiske og økonomiske formål. Tilsvarende støtter kampagnen mod ”islamisk terrorisme” (der under dække støttes af USAs efterretningstjeneste) erobringen af olierigdomme. Betegnelsen ”islamofascisme” tjener til at nedgøre muslimske landes politik, institutioner, værdier og sociale strukturer, mens den samtidig fremhæver troen på ”vestligt demokrati” og det ”frie marked” som det eneste alternativ for disse lande. (Note 1)

Krigen, der ledes af USA i den bredere mellemøstlige og centralasiatiske region, består i at vinde kontrol over mere end 60 procent af verdens reserver af olie og naturgas. De anglo-amerikanske oliegi-ganter forsøger også at vinde kontrol over olie- og gasledning-er ud af regionen.

Muslimske lande som Saudiarabien, Irak, Iran, Kuwait, De forenede arabiske Emirater, Qatar, Yemen, Libyen, Nigeria, Algeriet, Kazakhstan, Azerbajdsjan, Malaysia, Indonesien og Brunei ejer mellem 66.2 og 75.9 procent af de totale oliereserver, afhængigt af vurderingens kilde og metode. Til sammenligning har Amerikas forenede Stater knap 2 procent af de samlede oliereserver. Vestlige lande med dets ledende olieproducenter medregnet (Canada, USA, Norge, England, Danmark og Australien) kontrollerer ca. 4 procent af de samlede oliereserver. (I den alternative vurdering fra *Oil & Gas Journal*, der medregner Canadas olieørkener, bliver denne procentdel 16.5.)

Størstedelen af verdens oliereserver befinder sig i en region der strækker sig fra det nordlige Yemen til Det kaspiske Havbassin og fra den østlige Middelhavskystlinje til Den persiske Golf. Denne bredere mellemøstlige og centralasiatiske region, som er scene for den USA-ledede ”krig mod terrorisme”, omfatter ifølge vurderingerne fra *World Oil* mere end 60 procent af verdens oliereserver.

Irak har fem gange så meget olie som De forenede Stater.

Muslimske lande besidder mindst 16 gange mere olie end de vestlige lande.

De førende ikke-muslimske oliereserver findes i landene Venezuela, Rusland, Mexico, Kina og Brasilien.

Dæmonisering anvendes mod en fjende der besidder $\frac{3}{4}$ af verdens oliereserver. "Ondskabens akse", "slyngelstater", "mislykkede lande", "islamiske terrorister": dæmonisering og sortmaling er de ideologiske søjler for Amerikas "krig mod terror". De tjener som en *casus belli* til at føre krig om olie.

Krigen om olie kræver dæmonisering af dem der ejer olien. Fjenden karakteriseres som ond med henblik på at retfærdiggøre militær handling, heri inkluderet massedrab på civile. Den mellemøstligt-centralasiatiske region militariseres massivt. Oliefelterne omringes: NATO-krigsskibe udstationeret i det østlige Middelhav (som del af FN's "fredsbevarende" styrke) og

USA-hangarskibe og destroyer-afdelinger i Den persiske Golf og Det arabiske Hav anvendes som led i "krigen mod terrorisme".

Det endelige formål, der kombinerer militære aktioner, hemmelige efterretningstjenesteoperationer og krigspropaganda, er at nedbryde den nationale struktur og omdanne suveræne lande til åbne økonomiske territorier hvor naturrigdomme kan røves og konfiskeres under overopsyn af det "frie marked". Kontrollen strækker sig også til strategiske olie- og gasledningskorridorer (f. eks. Afghanistan).

Dæmonisering er et psykisk våben, der bruges til at påvirke den offentlige mening og opbygge en enighed om krig. Psykologisk krigsførelse sponsoreres direkte af Pentagon og den amerikanske efterretningstjenestes apparater. Den nøjes ikke med at myrde og henrette herskere over muslimske lande, den udbredes til at gælde hele befolkninger. Den sigter også mod

muslimer i Vesteuropa og Nordamerika. Den har til formål at nedbryde national bevidsthed og evne til at modstå angriberen. Den nedgør Islam. Den skaber sociale spændinger. Den har som formål at splitte nationale samfund og i sidste ende udløse "borgerkrig". Mens den skaber et miljø der letter den åbenlyse konfiskering af landenes ressourcer, rummer den samtidig risiko for bagslag idet den skaber en ny national bevidsthed, udvikler inter-etnisk solidaritet og forener folk i modstand mod angriberne.

Det er værd at bemærke at udløsningen af sekteriske opdelinger og "borgerkrige" er under forberedelse i den proces der er i gang for at tegne et nyt kort over Mellempøsten, hvor lande planlægges opdelt og ændret til territorier. Dette kort over det ny Mellempøsten er, selv om det ikke er officielt, allerede blevet anvendt af USAs nationale Krigsakademi. Det blev fornylig offentliggjort i *Armed Forces Journal* (juni 2006). På dette kort er nationalstater opdelt og internationale grænser redefineret ifølge sekterisk-etniske linjer, stort set i overensstemmelse med de anglo-amerikanske oliegi-ganters interesser. Kortet er også blevet anvendt i et træningsprogram ved NATOs Forsvarsskollegium for overordnede officerer. (Note 2)

Olien er i muslimske lande

Olien er i muslimske lande. Sortmaling af fjenden er en fast bestanddel af eurasisk energi-geopolitik. Den er en direkte funktion af den geografiske fordeling af verdens olie- og gasreserver. Hvis olien var i lande overvejende beboet af buddhister eller hinduer, kan man regne med at USAs udenrigspolitik ville rette sig mod buddhister og hinduer, som også ville blive genstand for sortmaling.

På Mellempøstens krigsskueplads er Iran og Syrien, som er del af "ondskabens akse", de næste mål ifølge officielle erklæringer fra USA.

"Borgerkrige" bekostet af USA er også blevet udkæmpet i adskillige andre strategiske olie- og gasregioner som Nigeria, Sudan, Columbia, Somalia, Yemen og Angola, for slet ikke at nævne Tjetjenien og mange andre republikker i den tidligere Sovjetunion. Aktuelle USA-bekostede "borgerkrige", som ofte

inkluderer kanalisering af hemmelig støtte til paramilitære grupper, er blevet udløst både i Sudans Darfur-region og i Somalia. Darfur ejer betydelige oliereserver. I Somalia er lukrative koncessioner allerede blevet givet til fire anglo-amerikanske oliegianter.

Ifølge dokumenter The Times er kommet i besiddelse af, blev næsten 2/3 af Somalia tildelt de amerikanske oliegianter Conoco, Amoco [nu en del af BP], Chevron og Philips de sidste år før Somalias proamerikanske præsident Mohamed Siad Barre blev styrtet og landet kastet ud i kaos i januar 1991. Kilder i industrien har sagt at selskaber der havde rettighederne til de mest lovende koncessioner, håber at Bush-administrationens beslutning om at sende USA-tropper til at sikre hjælpeforsendelser til Somalia også vil hjælpe med at beskytte deres mange million dollars store investeringer der.” (America’s Interests in Somalia, Global Research, 2002)

Globalisering og erobringen af verdens energiressourcer

Den kollektive dæmonisering af muslimer, indbefattet sortmalingen af Islam som anvendes verden over, udgør på det ideologiske plan et redskab til erobring af verdens energiressourcer. Den er del af de bredere økonomiske og politiske mekanismer bag den nye verdensorden.

Noter ved Kommunistisk Politik

- 1) I denne trykte udgave af professor Chossudovskys artikel er udeladt en række officielle kort og tabeller, som dokumenterer artiklens sagoplysninger, herunder en statistik over dokumenterede oliereserver land for land. Disse kan ses i originaludgaven af artiklen 'The "Demonization" of Muslims and the Battle for Oil' på nettet på globalresearch.ca og i dansk netudgave på boykotisrael.dk
- 2) Dette kort blev gengivet i Kommunistisk Politik 22,2006 i artiklen 'Projektet for et 'Nyt Mellemøsten'' af Mahdi Darius Nazemroaya

Oversat af Minna Skafte Jensen efter originalartiklen på globalresearch.ca 4.1. 2007

Karl og Rosa -mønstring 2007

Den store årlige mindedemonstration for de to revolutionære Rosa Luxemburg og Karl Liebknecht i Berlin fandt sted den 15. januar, nøjagtig på 88-årsdagen for reaktionens brutale mord på dem i 1919.

Demonstrationen var på størrelse med de tidligere år og er blevet en tradition for den tyske venstrefløj, som dermed indleder

et år med nye kampe.

Den 12. Rosa Luxemburg-konference fandt sted dagen før med deltagelse af omkring 2000 mennesker fra 20 lande.

Demonstrationen markerer den fælles kamp for et nyt, socialistisk samfund. Antifa-blokken mobiliserede og deltog i demonstrationen under parolen 'Make Capitalism History'.

En fagbevægelse i krise

Af Flemming Agri Jensen

APKs 3. kongres Dokumenter

Nogle krisetegn

Den nuværende overenskomstfornyelse – foråret 2007 – beskriver på mange leder en bevægelse uden medlemsengagement, idet disse er sat uden for indflydelse.

OK-07 er ikke en hvilken som helst OK-aftale. Det handler nemlig bl.a. om industriens område, der med blot 220-240.000 ansatte lægger rammerne og retningen for alle øvrige. Det gælder eksempelvis også for det offentlige område, der omfatter omkring 750.000 ansatte og først forhandles til næste år. Når industriens område har så stor en indflydelse, er det naturligvis, fordi det er i produktions-/fremstillingssfæren, at profitten skabes.

Arbejdsgiverparten Dansk Industri (DI) har derfor af de øvrige arbejdsgiverorganisationer fået tilkendt rollen som banebryder og har i enighed med fagbevægelsen besluttet, at der ikke indgås overenskomstfornyelser på væsentlige områder før industrien. Den får altså afsmittende effekt på samtlige andre overenskomster.

Derfor er det så vigtig en overenskomst, at alle arbejdere, faglige klubber, fagforeninger, forbund og karteller burde forholde sig til den!

Det sker blot ikke. Arbejderne er – også inden for deres egen forhandlingsorganisation i industrien, CO-Industri – sat totalt udenfor allerede fra start af!

Tidligere tiders procedurer betød, at de faglige klubber før eller efter sommerferien afholdt møder, hvorpå OK-kravene blev rejst og sat til diskussion. Det var oftest heftige og intense diskussioner, der også indeholdt spørgsmål om, hvordan og med hvilke midler kravene skulle kæmpes igennem. Diskussionerne blev ”båret” ind i og gennem fagforeningerne på efterårsgeneralforsamlinger. Hvis ikke det var sket forinden, så sluttede demokratiet her. Forbundene – og derefter de respektive

Det er ikke en tilfældighed, at fagbevægelsen er havnet i en dyb krise – lige så lidt, som det er umuligt for den etablerede fagbevægelse at redde sig ud af den igen. Krisen vil tværtimod eskalere og uddybes i stadig større omfang. Denne artikel er en bearbejdet udgave af et indlæg på APK's 3. kongres i december 2006.

De sidste godt 100 år har reformismen sat sig tungt på den danske fagbevægelse. Med indgåelsen af septemberforliget i 1899, som med de faglige lederes underskrift overgav ledelsesretten til arbejdsgiverne, blev det første store, principielle forræderi begået. Siden er forræderierne fulgt slag i slag. Hovedaftale, arbejdsret, forligsinstitutionen f.eks. Man bør med rette supplere med de løbende forræderier, hvor landsforræderiet under 2. Verdenskrig må betegnes som det største, men også hver eneste aftale eller overenskomstfornyelse er et udtryk for det samme.

Kampen mellem bevidstgørelsen af arbejderklassen kontra opportunistisk opdragelse har stået på i al den tid. Kommunisternes indflydelse heri har varieret, men toppede efter 2. Verdenskrig, hvor DKP og Stalins Sovjetunion nød enorm stor respekt. Kampen om magten i fagbevægelsen var måske det vigtigste element i den kolde krig.

Det var kommunisternes indflydelse, der udløste storstrejkerne i 1956 – i samme år, som Ungarnsopstanden brød ud, og massepropagandaen samt den antikommunistiske hetz for alvor bed sig fast.

Præcis i samme periode svigtede SUKP(b) marxismen-leninismen, og DKP, som fulgte sovjetrevisionisterne, forlod også den revolutionære vej og dermed en kamplinje i fagbevægelsen. Stille og roligt forandrede situationen i fagbevægelsen fra en kamp mellem de

to linjer – klassekamps- og classesamarbejdslinjen, den revolutionære og den reformistiske – til en forsoningslinje med hver deres retorik.

Det var en lang glidende overgang. Bortset fra 1985, hvor DKP etablerede en storstrejke for 35 timers arbejdsuge, så har situationen de sidste 50 år været præget af et stadigt tættere og mindre modsætningsfyldt samarbejde mellem reformismen og revisionismen.

I parentes bør det bemærkes, at ”krusningen” i 1985 ikke var et udtryk for et midlertidigt revolutionært ”ildebefindende” hos DKP, men for et behov for at markere sig, idet DKP år forinden var røget ud af Folketinget, hvilket var blevet til deres vigtigste profilerings- og kampfelt. Hensigten var at vinde pladserne tilbage, og 85-konflikten endte også med, at DKP stak kniven i ryggen på strejkebevægelsen.

Med ”murens fald” splittedes revisionisterne, og de sidste uprincipielle modsætninger mellem revisionisterne og reformisterne blev minimeret til meget få fagforeninger og arbejdspladser.

Man kan sige, at kommunisterne gennem DKP/ML og Dagbladet Arbejderen var ved at få et vist rod fæste i arbejderklassen, som kulminerede under den militante RiBus-konflikt i midten af 90'erne. Med DKP/ML's degenerering blev kamplinjen igen forrådt.

Scenen i fagbevægelsen har derved i mange år været overladt til den reformistiske linje. Det er denne linje, der har gjort bevægelsen ufarlig og tandløs. Reformismen har altid ønsket at legalisere fagbevægelsen og integrere den i kapitalen og statsapparatet. Reformismen har som en kræftsygdom tæret enhver knogle op i det skelet, der med revolutionært kød og blod kunne være blevet til en revolutionær bevægelse. Det er vigtigt at forstå, det ikke er en tilfældighed, men den eneste naturlige konsekvens af reformismen. Denne udskriden kan foregå med forskelligt tempo, alt efter om der er revolutionær modstand, eller der stort set – som nu – ikke er det.

forhandlingsfællesskaber – tog kravene ”under behandling” uden for medlemmernes rækkevidde og indflydelse. Når kravene nåede forhandlingsbordet, var de uigenkendelige, og oftest blev forhandlingerne ført bag nedrullede gardiner, og det endelige resultat blev altid solgt med varemærket *Det bedst opnåelige resultat*.

I dag er medlemmerne sat uden for indflydelse fra begyndelsen. Det er de færreste klubber, der har afholdt møder med dette års OK-krav på dagsordenen. Det er kun et fåtal af fagforeninger, der på generalforsamlinger har diskuteret kravene, og *langt* de fleste af disse har på forkant sikret sig, at det er de sædvanlige proselytter for den herskende linje i fagforeningen, der har det alt-overvejende flertal.

Der eksisterer eksempelvis heller ikke bare fligen af en OK-kampagne på tværs af fagforeninger ud over LO's og forbundenes egne, som naturligvis er en opbakning til deres egen platform, hvor ”lønfest” spiller en central rolle. ”Lønfesten” vender jeg tilbage til.

Forbundene, kartellerne og LO har heller ikke behov for de store kampagner – som de i øvrigt primært fører i den borgerlige presse, specielt den elektroniske. De reelle forhandlinger blev nemlig ført allerede i det tidlige efterår på de såkaldte kontaktmøder. På disse møder udveksledes kravene, og ”knasterne” blev defineret. Man kan sige, at skuespillet blev tilrettelagt. Ifølge DI og CO-Industri så er man i dag enige om, at ”knasterne” er ”lønfest” og yderligere fleksibilitet i arbejdstiderne. Jeg er ikke i tvivl om, at de stadig kan mangle nogle detaljer, før sømmet slås i, men heller ikke mere. De var i hvert fald allerede ved månedsskiftet oktober/november i stand til i fællesskab at erklære en slutdato for dette års OK-forhandlinger: 13. februar '07!

Ved den sidste OK-fornyelse på industriens område for tre år siden sluttede de to uger FØR den fastsatte slutdato!

Der hersker altså total fordragelighed igen i år. Hvad bliver så dette års ”bedst opnåelige resultat”?

Det bliver først og fremmest en imødekommelse af arbejdsgivernes krav om yderligere fleksibilitet i arbejdstiden og dens tilrettelæggelse.

Fagtoppen har kaldt massemobilisering og stordemonstrationer for forældede - men folk går på gaden for at sikre velfærd til alle

DI har bl.a. fremsat krav om, at overarbejde – eller dele af det – ikke skal honoreres med overarbejdsbetaling. DI argumenterer i øvrigt frækt ved at erklære, at det er for at imødekomme arbejdernes behov for fleksible arbejdstider. CO-Industri har på intet tidspunkt udmeldt, at arbejdsgiverne kan glemme alt om det krav.

Fagbevægelsen har rejst en række krav, der ikke rummer problemer for DI. Det er dog bemærkelsesværdigt, at kravet, der profileres i absolut top, er mere i løn: Der skal være ”lønfest”. For det første skal det slås fast, at for den lille kvarte million, der ligger under industriens område forhandles lønnen for 90-95 pct. lokalt ude på virksomhederne. Til gengæld vil en forøgelse af mindstelønnen få en effektiv virkning – også på industriens område – men den er der ikke nogen, som snakker om!

Der mangler således en lang række markante krav i CO-Industriens platform, hvor det totale fravær af et arbejdstidskrav er beskæmmende. I de sidste tre årtier er den reelle arbejdstid pr. dag eller uge steget, uanset en ugentlig arbejdstidsnedsættelse fra 40 til 37 timer (i 1985 og '87) samt en ekstra ferieuge (feriefridagene 1998 og 2000). Overarbejdet har taget et sådant omfang, at den regulære og faktuelle arbejdstid er steget på trods, og heri er ikke indregnet tempoopskrining.

Det oprindelige arbejdstidskrav – **35 timers arbejdsuge uden tempoopskrining** – fra 1985 er ikke gennemført. Partiets arbejdstidskrav om 30 timers

arbejdsuge fordelt på fem hverdage er det eneste rigtige krav, der tilmed vil have en voldsom mobiliserende effekt. I parentes bemærket kan det nævnes, at de sidste to storkonflikter (1985 og 1998) er udløst på arbejdstidskrav.

Et radikalt arbejdstidskrav vil imødekomme de titusinder med stressproblemer. Stress er blevet en folkesygdom.

Endnu vigtigere er det, at netop arbejdstidskravet er det eneste krav, der ”legalt” kan rejses under de almindelige regler for overenskomstforhandlinger, som har en direkte afsmittende effekt på de udstøtte (flere arbejdspladser), der i dag tæller omkring 850.000. Kravet er afvist af lederne med udspøget om, at der ikke er plads til det på grund af ”flaskehalsproblemerne”.

Overenskomstfornyelsens tilrettede køreplan og det kommende resultat understreger, at fagbevægelsens top og institutioner er blevet integreret i kapitalen og dens institutioner.

Dette billede understøttes af fagbevægelsens og arbejdsgivernes mere eller mindre fælles kapitalfonde, der er bygget op med pensionsmidlerne som de centrale indbetalinger, der tvangsmæssigt bliver trukket ved hver eneste lønudbetaling. De blev ved OK-forhandlingerne i 1987 trukket ned over hovedet på lønmodtagerne, idet de ikke var blevet rejst fra en eneste arbejdsplads. Siden har det for forbundstoppene været et hovedtema ved hver eneste OK-fornyelse at få hævet pensionsindbetalingerne. Det er forbundsbossene, der sidder med ved bordet, når det besluttes, i hvilke profitable selskaber fondsmilliarderne skal investeres, hvilket tillige giver kæmpe honorarer til hvert bestyrelsesmedlem.

Disse suppleres af andre pensionsfonde, som er lokale aftaler på de enkelte virksomheder.

Hertil kan lægges forskellige fonde, der er baseret på statsinddrevne midler fra lønmodtagernes lommer: ATP (Arbejdsmarkedets Tillægspension), DMP (Den Midlertidige Pensionsopsparing), SP (Den Særlige Pensionsfond) og LD (Lønmodtagernes Dyrtdsfond). Her er de faglige ledere også repræsenteret i administrationen.

Disse kolossale pensionsformuer har en kæmpe social slagside, da det er de rigeste, der også har råd til den fedeste

alderdomsopsparing, ganske vist via private pensionsopsparinger, der til gengæld er skattemæssigt en fed fidus, delvis finansieret. Desuden er de 8-900.000 udstødte udelukket for alle diverse arbejdsmarkedspensionsordninger, da de ikke har arbejde. Heraf fremgår det, at det også gælder dagpengemodtagerne. De udstødte er altså overladt til private pensionsopsparinger – hvis de har råd!

Fagbevægelsens dybe krise med medlemsflugt mm står i skærende kontrast til forbundspaladsernes imponerende glasfacader. Paladser, der bliver større og større, som var det et udtryk for deres indbyrdes konkurrence. Enhedsfagbevægelsen, der en gang bestod af en så stolt familie, er i dag stort set indskrænket til et fælles samvær i kamp mod de kristelige foreninger, der ikke bare skyder op som paddehatte, men vokser i hastigt tempo.

Sammenholdet – eller rettere mangel på samme – blev så pinligt udstillet, da VK-regeringen for få år siden gennemførte frit valg af a-kasse. LO-familien forsøgte at indgå en borgfredsaftale for at undgå, at der blevet gået på strandhugst på tværs af forbundsskel. Inden lovens vedtagelse havde FOA (Fag Og Arbejde – tidligere Forbundet af Offentligt Ansatte – meget belejligt blev navnet lavet om i samme forbindelse) allerede erklæret, at de ikke kunne give håndslag på en sådan borgfred. Dermed brast korthuset, hvorfor reklametrafikken fra forbundene er intensiveret voldsomt siden.

Enhedsfagbevægelsen er blevet til en jungle, hvor enhver hypper sit i kampen om medlemmernes kontingentkroner.

Hvor LO og forbundene svigter

Parallelt med nedlæggelsen af enhver form for kamp fra bevægelsens side har lederne måtte omforme fagbevægelsens formål. Gennem de sidste ti-tyve år er fagforbundenes image eller profil i stadig større grad blevet til serviceorganisationer. De lægger ikke skjul på denne side, tværtimod fremhæves de mange tilbud for medlemmerne som et forsøg på at finde en ny niche, der kan holde på medlemmerne. Det sker på et

benhårdt marked, hvor alle disse tilbud eksisterer i forvejen – på mindst lige så gode vilkår.

Tilbuddene strækker sig fra sommerferiehusudlejning, rabatter i forskellige kæder af butikker, handelsstandsforeninger m.m., kursusvirksomhed i alle former for fritidsinteresser samt til spise, drikke og andre former for hyggeklubber.

Det er betydeligt mere interessant at se på, hvad LO og forbundene *ikke* beskæftiger sig med – eller mere præcist svigter.

Der er for det første samtlige ikke-dagpengeberettigede udstødte! Disse omkring 700.000 personer har begået den forbrydelse, at de af uransagelige årsager ikke er medlem af en fagforening, hvorfor de pr. definition ikke kan betragtes som en ”interessegruppe”. Så meget om solidaritet i fagbevægelsens top. En side af den manglende solidaritet er allerede beskrevet i afsnittet om dette års overenskomstfornyelse, hvor arbejdstidskravet, der ville udløse flere arbejdspladser, er udeladt.

Vi kan nævne hele ungdomsgenerationen, der først af Nyrup-regeringen blev ramt af en lovgivning, der stort set gjorde det umuligt for unge under 25 år at opnå dagpengen. Det har Fogh & Co. siden udvidet til 30 år uden de store armbevægelser i LO og forbund. Det var selvsagt vanskeligt at lave stor ravage, idet de ikke brokkede sig, da Nyrup-regeringen tog det første principielle spadestik. Det burde være unødvendigt at nævne, at fagbevægelsen på ingen måde har nogen som helst appel til ungdommen.

I bedste fald forholder ”bevægelsen” sig til unges løn og arbejdsmiljøproblemer o.l. På andre spørgsmål, såsom unges inddragelse i krig eller Ungdomshusets bevarelse, enten tier ”bevægelsen”, eller også indtager et standpunkt, der er rettet mod de unges interesser og kår.

Den ældre generation er for så vidt lige så meget ladt i stikken. Fuldstændig i samklang med arbejdsgiverne og staten betragter fagbevægelsens top de ældre med en helt bestemt indfaldsvinkel: De er trådt ud af arbejdsmarkedet – eller på vej til det – og gør derfor ingen gavn. Derfor var der også kun fåmælte protester, da Nyrup brød sin efterlønsgaranti.

Det var ellers et spørgsmål, der havde kunnet rejst en bølge af aktiviteter. Folkepensionen er da heller ikke længere et spørgsmål for toppen, da de ældre jo er sikret af arbejdsmarkedspensionerne.

Når LO og forbundsledelserne til tider gør et nummer ud af de ældres situation, så er det for at pudse facaden og give et pænt indtryk. Fakta er, at de slugte Foghs (og Socialdemokraternes) forlig om velfærd, som indeholder de største principielle angreb på folkepensionerne i mands minde.

Vi kan nævne titusinder af østarbejdere, der i disse år kommer til Danmark uden ordnede forhold eller overenskomster. LO har stiltiende accepteret disse elendige forhold, der i anden omgang presser løn og forhold for de herboende arbejdere.

Vi kunne blive ved.

Vi kan supplere med en lang række problemer og spørgsmål, hvor fagbevægelsen svigter. For at nævne nogle få, men principielle, vigtige og nutidige spørgsmål, så gælder det ikke mindst krigen i Afghanistan, Irak, Libanon, Palæstina og ikke at forglemme eks-Jugoslavien. Deres opbakning til Foghs eventyrpolitik er en skændsel! Det samme gælder EU's servicedirektiv, der får voldsomme følger for hele den europæiske arbejderklasse og i øvrigt borgere som sådan. Den såkaldte velfærdsreform er allerede nævnt, selvom kampen ikke er forbi.

Listen er uendelig.

Medlemsflugt

Samtlige LO- og FTF-organisationer klager over medlemsflugt, og den går hurtigt. Det er ikke kun glasfacaderne, der er i fare. Det er heller ikke blot de valgte eller det administrative personales udbytter, der er i klemme. Det er så sandelig også selve magten, indfly-

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

delsen i det kapitalistiske samfund, dets videreudvikling, specielt i lyset af opbygningen af EU.

For to til tre årtier siden viste LO-forbundene til tider lidt profil, der havde en vis solidarisk appel, som forekom mange sympatisk. Daværende LO-formand Thomas Nielsen fastslog en gang i halvfjerdsere, at ”fagbevægelsen har sejret ad helvede til”, underforstået, at der ikke længere var brug for den, eller kun på perifere områder. Kampen for socialisme var i hvert fald en kamp mod vejrmøller.

Siden har fagbevægelsens yderligere integration i det kapitalistiske samfund og dets institutioner – fremskyndet af mangelen på en stærk kommunistisk, revolutionær kraft – omformet ”bevægelsen” til en total dikkende lammehale, der over for medlemmerne primært har sin rolle som serviceorganisation.

Fagbevægelsen har ingen appel i dag. Arbejdere søger til a-kasser for at opnå tryghed i tilfælde af arbejdsløshed, mens medlemmer af de faglige organisationer enten fortsat – trods fjernelsen af eksklusivparagrafferne – føler sig tvunget til at være medlem på grund af trykket fra arbejdspladsen, eller det er en tradition, hvortil der trods er knyttet en smuk tanke og ide om sammenhold og solidaritet.

Der er rigtig mange – og i et stærkt stigende tempo – der søger en forbedring af budgettet ved en optagelse i en af de utallige kristelige fagforeninger eller andre billige, ikke-erklærede kristelige. Man kan ved selvsyn konstatere denne flugt, hvis man lægger mærke til disse foreningers kontorer og udviklingen af samme i antal, omfang og ”udstråling” i enhver større provinsby.

Revisionisternes og venstresocialdemokraternes rolle og praksis har haft betydning for denne udvikling. Deres nuværende praksis, som i stort omfang er at organisere nye medlemmer til fagbevægelsen, holder hånden over den reformistiske linje, tilslører forræderiet og inddæmmer utilfredsheden i stedet for at give en ny bevægelse luft.

Revisionisternes og venstresocialdemokraternes rolle

Når jeg i det følgende omtaler revisionisterne, mener jeg hermed tre erklærede kommunistiske partier, nemlig 1)

Christiansborg - masseprotesternes hovedscene

KPiD, 2) DKP/ML fra 1997 til nedlæggelsen, der sammen med udbryderfraktionen fra KPiD Kommunistisk Samling i november 2006 stiftede ’Kommunistisk Parti’, samt 3) det nuværende rest-DKP.

Det er sigende, at alle disse med hensyn til faglige aktioner på det nærmeste er blevet lige så bovlamme og tandløse som det nuværende LO.

I 1985 skabte daværende DKP faktisk en slagkraftig bevægelse, som de ganske vist senere forrædte. Som beskrevet i starten af dette oplæg havde de deres egen formål og dagsorden med denne bevægelse, nemlig at forsøge at skabe sig en plads eller profil, om man vil, i forhold til Socialdemokratiet i håb om at genvinde pladser i Folketinget, som jo er vejen til den fredelige overgang til socialismen.

Siden er skellet mellem revisionismen og reformismen blevet stadig mere utydeligt, og for de fleste ikke-eksisterende.

Revisionisternes rolle og hovedaktivitet i fagbevægelsens institutioner er som regel og også som organisatorer, der har til opgave at skaffe flere medlemmer – ud fra de gamle værdier om solidaritet og sammenhold, men uden væsentlig kritik af den bestående ”bevægelse”.

Revisionisterne har deponeret deres politik, handlinger og aktiviteter i den etablerede kongelige danske fagbevægelse. Det medfører, at deres politik, analyse og organisatorisk arbejde sker i forlængelse af den.

Fagligt Ansvar (FA) er en anden størrelse, som også fortjener at blive behandlet her.

Da Fogh kom til magten i november 2001, kunne de faglige venstrekræfter

slet ikke finde deres ben. De havde sovet trygt i timen under Nyrup. Med en socialdemokratisk ledet regering var der jo ingen grund til uro.

Det var faktisk Nyrup-regeringen, der fjernede genoptjeningsretten (til dagpenge) ved offentligt støttet arbejde – altså løntilskud.

Det var Nyrup, der indførte Ungepakken, der nærmest umuliggjorde, at unge under 25 år kunne få dagpengereget.

Det var Nyrup, der forringede efterlønsordningen på trods af garantier om det modsatte.

Det var Nyrup, der fortsatte privatiseringsræset – med opskruet tempo.

Det var faktisk Nyrup, der sikrede danske tropper til Bosnien.

Listen er længere, men så skal der graves længere end til hukommelsen.

Alligevel foretog hverken revisionisterne eller venstresocialdemokraterne sig noget.

Da de vågnede op efter næsten ni års tornerosesøvn, bestod deres analyse i, at man på arbejdspladserne havde glemt at diskutere politik. Det skulle der nu rettes op på.

På arbejdspladserne havde man lige nøjagtig diskuteret lige så meget politik som altid – herunder Nyrups og fagbevægelsens forræderier. Det har man i øvrigt og uafhængigt af FA gjort lige siden.

Enkelte aktive i FA har – totalt isoleret fra arbejdspladserne – brugt årevis til at diskutere sig frem til en politisk platform, der dækker alle parlamentariske hjørner. Platformen skulle have til formål at være det orakel, som kunne mobilisere en bred vælgerskare, der ville sikre tilbagevenden af en arbejderregering – eller i hvert fald en socialdemokratisk ledet regering.

Med det formål er det utroligt, at det faktisk er lykkedes FA at holde den platform så godt skjult. Det er faktisk de færreste arbejdspladser, endsiige arbejdere, der kender til dens eksistens. Platformen indeholder i øvrigt krav til øjeblikkelig tilbagetrækning af danske tropper fra Irak – det skal ses i lyset af, at den blev vedtaget omkring krigens start. Det præciserer meget godt, at platformen er nogle ord på et stykke papir, som ikke bliver benyttet til at rejse levende bevægelser. Hvornår har man sidst set disse faglige kræfter til et møde i fredsbevægelsen? I bedste fald støtter de på skrømt

de eksisterende bevægelser.

Fagligt Ansvar svømmede i årevis rundt i deres egen afføring, hvor deres egne selvstændige initiativer bestod i offentlige møder, hvor repræsentanter fra de tre ”arbejderpartier” var inviteret til en paneldebat.

Spørgsmålet var, hvad de mente om orakelplatformen, hvad der skiller partierne indbyrdes, og hvad muligheden for en arbejderregering er.

Hvor er aktiviteterne og massemobiliseringen?

Da velfærdsinitiativet ”Velfærd til alle” med de unge som primus motor (mildt sagt) i oktober 2006 på Folketingets åbningsdag trængte sig succesfuldt igennem, havde Helle Thorning-Schmidt sadlet taktisk om. Hun valgte at give ideen om det røde kabinet lidt medvind og ville ikke udelukke muligheden. Uanset hvorvidt hun mener dette alvorligt – eller hvorvidt det blot vil understøtte hendes ”vinderchancer” – så blev FA også i lyset af velfærdsbevægelsens succes helt euforisk.

FA afholdt en konference i LO-Storkøbenhavn ”med henblik på at lægge en strategi, der skal føre til udviklingen af fremtidens velfærdssamfund i en social og solidarisk retning”.

Det er da noget, der vil frem!

Omdrejningspunktet er at stifte (!) Velfærdsbevægelsen den 20. januar i år. De besværer sig ikke med at forklare,

hvordan man stifter en bevægelse, der allerede eksisterer. Måske mener de, at de hermed vil overtage bevægelsen? Til gengæld lægger de ikke skjul på deres parlamentariske vægtninger og hensigter:

”Vi skal simpelthen finde en plan, der rækker helt frem til og på den anden side af næste folketingsvalg,” udtalte Finn Sørensen, der for FA er en central figur, når kuglerne støbes.

Ifølge FA’s egen hjemmeside vil den 17. maj – årsdagen for sidste års store demo – være et vigtigt moment:

”En vigtig dag i kampen foret alternativ til VK-regeringen er den 17. maj, og på grund af symbolværdien i netop denne dato lægges der op til, at Velfærdsbevægelsen gør den dag til et centralt mobiliseringspunkt for sine aktiviteter.”

Det lyder da hidsigt. Gad vide, om vi skal på gaden igen? Hvad med en gentagelse af en forstærkelse af sidste års 17. maj? Sådan er det ikke fat:

”Her (altså 17. maj) skal en landsdækkende konference afholdes og være en milepæl på en bred, folkelig debat om alternativer til Fogh.”

Det er der alt sammen skrevet en faglig kommentar om i KP23/2006, som slutter således:

”Vil Fagligt Ansvar snakke bevægelsen ihjel?

Hvor er aktiviteterne og massemobiliseringen?

Hvorfor de mange store ord om

”strategi, som skal føre til udviklingen af fremtidens velfærdssamfund i en social og solidarisk retning”, eller ”de mangfoldige lokale initiativer skal samles i en brusende flod, der skyller taburetterne væk under Fogh-regeringen, når ikke man er villig til at udløse kampene og aktiviteterne på de spørgsmål, der ligger foran næsen?”

Hvor er udløsningen af en overenskomstbevægelse i en situation, hvor fagtoppene tager r... på arbejdernes krav om højere løn og reducere af arbejdstiden?

Hvor er protesterne mod EU’s servicedirektiv, der møder voldsom modstand i store dele af det øvrige Europa, fordi det vil underminere vores arbejdsforhold til det ukendelige?

Hvor er kampen mod efterløns- og pensionsforringelserne?

Hvor er kravet om øjeblikkelig tilbagetrækning af de danske tropper fra Irak, som ellers er besluttet på et landsdækkende tillidsmandsmøde som en del af grundlaget for den politiske platform?”

Det er ikke fra revisionisternes eller venstresocialdemokraternes side, man skal finde de kræfter, der kan skabe den fagbevægelse, der i nutidens rammer genskaber den fagbevægelse, som Pelle Erobreren i sin tidligste ungdom forsøgte.

Det er en opgave, de revolutionære må påtage sig.

MAJ 93 i Helligåndshuset

31. januar – 11. februar 2007

Lena Bidstrup, Jørgen Buch, Keld Bech Christensen, Alfred Friis, Buller Hermansen, Jørgen Tang Holbek, Søren Birk Pedersen, Ejvind Schaldemose, Christine Scherfig, Kirsten Antonie Sørensen

Marianne Schepelern udstiller ikke i år

Dagligt 10-18

Fernisering tirsdag den 30. januar 2007 kl. 16 - 20

Musikarrangementer: 3. februar kl. 15 Trio Ad Hoc

Torsdag d. 8. februar kl. 19 Christian Sievert

MALERI – GRAFIK – BILLEDVÆV – SKULPTUR - KERAMIK

Vidneførelse forhindret i krigsforbrydersag

Mandag den 29. januar 2007 starter domsforhandlingen af spørgsmålet om sagsøgernes såkaldte retlige interesse i søgsmålet i Østre Landsret. Domsforhandlingen strækker sig fra mandag den 29. januar og 12 retsdage frem - sidste retsdag er den 15. februar.

Under domsforhandlingen skal sagsøgerne dels afhøres om deres egne individuelle forhold, herunder om hvorvidt de føler sig truet i deres dagligdag på grund af den øgede terrortrussel mod danskere og danske interesser som følge af Danmarks deltagelse i Irak-krigen.

Som bilag i sagen er bl.a. fremlagt terrortrusselvurderinger for Danmark udarbejdet af PET. I forbindelse hermed ønsker sagsøgernes advokater under sagen at få mulighed for på normal vis at afhøre chefen for PET, Lars Findsen, under strafansvar for sandhed. På begæring af Statsministeren har Østre Landsret ved kendelse af 6. januar 2007 afvist PET chef Lars Findsens afhøring med den bemærkning, at "*terrortruslen kan*

belyses ved skriftlige bevismateriale."

Der er ingen tvivl, at Lars Findsen er i klemme, idet han og hans institutions sagligt baserede vurderinger og udtalelser dels ikke svarer til, hvad den øverste chef (Statsministeren) siger, og dels ikke svarer til, hvad Statsministeren som sagsøgte siger. Derfor er det særligt relevant at afhøre Lars Findsen, som i Danmark er den mest kyndige inden for området, under sagen.

Sagsøgerne og deres advokater er helt uforstående overfor, hvorfor Østre Landsret på forhånd ønsker at skåne Statsministeren for sådanne vidneudsagn med den særlige vægt, de kunne have for sagen.

Hvis denne vigtige bevisførelse altså bliver forhindret er det efter sagsøgerne og deres advokaters opfattelse dels i strid med retsplejelovens grundprincip om parternes ligestilling under processen og dels stridende mod princippet i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om adgang til en retfærdig rettergang. Sagsøgerne og deres advokater er uforstående overfor, at Statsministeren skal have den fordel, at Lars Findsen ikke skal afgive sit vidnesmål. Derfor er der nu blevet fremsendt ansøgning til Procesbevillingsnævnet om tilladelse til kære af kendelse om, at Lars Findsen ikke skal afgive forklaring.

Sagsøgerne repræsenteres af advokaterne Christian Harlang og Bjørn Elmquist.

Grundlovskomiteén af 2003

**HUSK AT FORNY ELLER
TEGNE ABONNEMENT PÅ
KOMMUNISTISK POLITIK
- INGEN PRISSTIGNINGER**

**Selvom portoudgifterne steg pr.
1. januar bibeholdes de
nuværende abonnementspriser
også i 2007. Løssalgsprisen
bliver 15 kr. pr. nummer.**

Fedt

snavs og andre uhumskheder

kan fjernes med købebare medikamenter fra butikkerne.

Kan lignende købes for at fjerne

pengegrisenens omsiggribende efterladenskaber og svineri -

hvad de færreste tror?

- Så nemt nok ikke.

*Hertil kræves anderledes gangbare
og hårdføre metoder.*

NB

Naivitet eller film?

Enten er statsministeren naiv, eller også er hans skuffelse over USA påtaget, dvs. rent skuespil for galleriet! Anders Fogh Rasmussen har længe hævdet, at regeringen hverken kunne eller burde have vidst, at der var risiko for, at de 31 afghanske fanger, Danmark den 18. marts 2002 udleverede til amerikanerne, ville blive udsat for tortur. Men kan det virkelig passe, at ingen i de ansvarlige ministerier læser aviser og rapporter?

Allerede 1.2.2002 påpegede Amnesty International de umenneskelige vilkår, fangerne i Kandahar-lejren var udsat for. Og fra januar 2002 var der i såvel danske som amerikanske aviser artikler om mishandlinger af afghanske fanger i amerikansk varetægt.

På et pressemøde for nylig erkendte statsministeren for første gang offentligt, hvad alle, der ville vide det, længe har været klar over: at der er foregået systematisk mishandling af fanger i amerikansk varetægt. Det var noget af en kovending set på baggrund af hans tidligere udtalelser om, at der var "nul" at komme efter i sagen om fangemishandling. På pressemødet sagde Fogh også, at man selvfølgelig ikke skal "udlevere fanger til lande, hvis der er mistanke om, at der finder mishandling af fanger sted". Men det var jo nøjagtigt det, regeringen gjorde i marts 2002, hvor de 31 fanger blev udleveret til amerikanerne, skønt der forinden forelå bunker af information om mistanker om mishandling.

Der var omtale af og advarsler mod fangemishandlinger fra både menneskerettighedsorganisationer og avisartikler. Så Foghs forsøg på at vaske hænder og spille skuffet og uskyldig holder helt enkelt ikke. Sagen er, at han har været ligeglad, indtil han ikke længere kunne undgå at forholde sig til kendsgerningerne og det politiske pres fra oppositionen.

På spørgsmålet om, hvorvidt han havde mistet tilliden til USA, svarede statsministeren, at han "har tillid til, at der i et åbent og demokratisk system som det amerikanske sker fuld under

Det selvfede Danmark opsluges af tidehvervet

Hold k.. hvor har vi det godt. Med masser af underholdning og spil til rådighed, spiser vi økologisk og køber tøj som aldrig før og går til fitness og wellness og hvad det nu hedder for tiden.

Der er bare det, at udsynet indskrænkes til dem der ligner os. Dem på arbejdspladsen, i skolen, i boligområdet og i klubben. Dem, der er fuldt af i reklamerne og tv-udsendelserne og bladene.

Det kan godt være at der er krig ude i verden og at Danmark har en aktie i det, men se dog hvor godt vi har det. Han må jo alligevel have gjort noget rigtigt ham Fogh.

Hvad er det for en rigdom, der oversvømmer Danmark. Vi har masser af varer på hylderne i supermarkederne, masser af biler og veje, masser af arbejde - hvoraf meget er helt unødvendigt, masser af flitterstads. Hvordan kan det være, at jeg kommer til at tænke på, hvordan Afrikas rigdomme blev solgt for billige perler. Det bliver sværere og sværere at kende ægte fra falsk og det bliver vanskeligere at få øje på dybden bag overfladen. Mange finder et fristed, hvor man kan gøre nytte i det daglige. Imens sker de store forandringer.

I det, der med pæne ord kaldes flygtningelejre, opbevares mennesker, der er flygtet for resultaterne af vores gode liv, ude i den store verden. En ganske lille del af de mennesker vi uden at (ville) vide det, skader med vores levevis. Ofre for forureningskatastrofer, sultkatastrofer, naturkatastrofer. Traumatiserede flygtninge fra krig og vold. Personligt forfulgte, der havde den forkerte tro eller råbte for meget op. Vores

rigdom kan naturligvis ikke række til hele verden. Men den rigdom, det er at opføre os menneskeligt, har vi som nation forspildt.

En lille indædt gruppe mennesker omkring fætrene Krarup og Pia Kjærsgård har i den grad vundet indpas i magtens korridorer, at de sætter dagsordenen for et Danmark jeg ikke kan være bekendt. Ved at drysse smuler ud til de vælger-grupper, der er deres parlamentariske grundlag holder de sig i magtens centrum. Sidste skud på den stamme er et forslag om at lette skattestoppet for de laveste indkomster. Et forslag der fremkommer, efter der er fremlagt håndfaste beviser på at skattestoppet gavner de rigeste. De ældre fik deres smuler med 'ældrechecken' osv., der er mange eksempler, men altid først efter, de håbløse forhold er kommet massivt frem i pressen og altid kun som dækning for de værste forsømmelser. Således fremstår de som de smås beskytter, mens de i virkeligheden er deres værste fjender.

I et utrætteligt angreb på menneskelighed fremfører Søren Krarup i utallige udtalelser et så indædt angreb på 'ikke-danskeres' ret til at opholde sig i MIT land, at jeg undrer mig over, at manden ikke er blevet ædt op indefra endnu af sit raseri. Heldigvis mener samme Søren at man skal være kristen for at være en fuldbyrdet del af dansk kultur (Berl. 14.1.04), så jeg er ikke en del af hans univers. Det er måske derfor at jeg trues af alskens terrorlovgivning med registrering, overvågning og ransagningstilfælde, der kan ramme i flæng, blot man er i nærheden af de forkerte men-

nesker. Så hyppige skift af mobil-telefon, lån af de forkerte bøger, downloading af de forkerte film, køb af kunstgødning og rigtig meget andet bør frarådes.

Det seneste tramp på dem der ligger ned, 'ikke-danskere', handler om "start-hjælp" - nu skal "hjælpen" være permanent ifølge VKO's nyeste lovforslag om startydelse. Man må sige at det er at sætte endnu et søm i kisten for 'menneskelighed' i Danmark. Men det er jo også det hr. Søren i mange år har prædikeret, "menneskerettighederne er nutidens grundløn, vor tids afgudsdyrkelse ... vor tids fordærvmagt, djævelen i skikkelse af en humaniter lysengel ..." (Tidehverv 2000, s. 22).

Hold k.. hvor har VI det godt ...

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14-17.00

Fortsat fra side 22

søgelse af sådanne situationer og fuld retsforfølgelse". Men det er da den værste omgang ævl at komme med i betragtning af, at intet tyder på, at der blot er tale om nogle få "brodne kar", som Anders Fogh ved flere lejligheder tidligere har hævdet.

De bestialske forhørsmetoder, vi herhjemme plejer at opfatte som tortur, var sanktioneret af USA's tidligere for-

svarsminister Rumsfeld, som nu er indklaget for en tysk domstol. Det er selvsagt glædeligt, at regeringen omsider har indrømmet, at der er begået mishandling og tortur, men det er langtfra tilstrækkeligt. Den bør omgående iværksætte en uvildig undersøgelse og sørge for, at Danmark ikke fremover kan beskyldes for at medvirke til brud på internationale konventioner.

Per H. Christiansen

Under overfladen

Det er vanskeligt – også for forhandlerne – at vurdere stemningen på arbejdspladserne og de øvrige stemmeberettigede til dette års overenskomstfornyelse på det private arbejdsmarked.

Det er i al fald en kendsgerning, at situationen er præget af en total mangel på mobilisering, endsige engagement fra medlemmernes side. Forbundsstoppen har for længst frabedt sig enhver ”utidig indblanding” fra medlemmerne for at sikre et ”sundt forhandlingsklima”. Man kunne få den opfattelse, at fornyelsen var sammenlignelig med en ”patient”, der var på vej til at barsle et klonet væsen. Kun få fagforeninger har haft vilje til at rejse en bevægelse.

Det er også fakta, at der ikke som i 1998 (for ikke at nævne 1985) er et centralt samlende krav, selvom medierne har skrevet side op og side ned om den kommende lønfest.

Ingen tvivl: Løneftersløbet er kolossalt. Det være sig set i forhold til produktionsstigningen, tempoopskruningen, profittens forøgelse eller direktør-lønningernes himmelflugt. Når inflationen, prisstigningerne, de forøgede brugerbetalingssområder o.s.v. trækkes ud, er det givetvis en kendsgerning, at real-lønnen har været faldende. Et klækkeligt lønkrav bør være blandt hovedkravene – men det er det *ikke*, når man skærer glimmer og blålys væk.

LO's formand Hans Jensen gik for en uge siden til pressen med et veltilrettelagt og timet indlæg, der klart signalerede, at de arbejdende – og specielt deres forhandlere – ikke skulle kræve mere end 4 pct. lønstigning. Kapitalens vise økonomer gav ham hastigt ret: Der er råd til knap 4 pct. Alt derudover kan betyde, at Nationalbanken må hæve renten for at forsvare kronen. Uhadada.

LO-formandens udtalelser blev mødt med larmende tavshed fra fagforbundene – også dem, der ligger i forhandlinger. Forklaringen var simpel: Hans Jensen havde på forhånd afklaret

Et klækkeligt lønkrav bør være blandt hovedkravene – men det er det ikke,

Faglig kommentar

signalet med de vigtigste forbund, inden han gav signalet. Pinligt. Det var først her, at forbund, som ikke var blevet trukket ind i intrigemageriet, reagerede. De var forarget over at være holdt udenfor. Mere pinligt.

4 pct. vil for mange svare til 3½ kr. mere i timen, hvilket ikke vil kunne oppebære reallønsfaldet. Men 4 pct. er dog 4 pct. Det kan man da ikke tage fra dem! Næ, men der er bare ikke én faglig leder eller arbejdsgiver eller journalist, der har pointeret, at et sådant generelt lønkrav kun vil berøre de få, idet de fleste ved denne fornyelse er på minimal-lønoverenskomst, hvorfor deres løn forhandles lokalt på virksomheden af den faglige klub.

Til gengæld er der titusinder, der arbejder på mindstelønssatserne, svarende til 15-16.000 kr. om måneden. Alene i HK/Handel er det 60.000, hvoraf mange er faglærte. De vil også blive berørt af en lønstigning, men den er som beskrevet alt for lille. En klækkelig rejsning af mindstelønnen, som man blandt andet af hensyn til kassedamerne har snakket om i årtier, ville være på sin plads. Mindstelønnen er imidlertid igen ikke blandt de centrale krav - selvom det også ville være i solidaritet med de mange østeuropæiske arbejdere, der spises af med mindstelønnen.

Lærlingene og ungarbejderne burde også få en central placering. 3F's nye ungdomsformand, Mattias Tesfaye, har peget på, at satserne burde hæves fra 95 til 120 kr. i timen, eller minimum 5 kr.

yderligere pr. overenskomstår.

Skifteholdsarbejderne er også i fokus, dels fordi de er hårdest ramt af ubekvemme arbejdstider, og dels pga. arbejdsgivernes krav om at fjerne genetillæg og varslingsregler. Der er således 25 industrivirksomheder landet over, der har tilmeldt sig en *stafet*, hvor de skiftes til at tale arbejdsgiverne midt imod.

Det er karakteristisk for OK-situationen, at der på den ene side er mangel på et stærkt samlende krav, men på den anden så er der mange grupper, der hver for sig er opsat på at få løst nogle væsentlige og mangeårige opbyggede problemer. Med til det komplicerede billede hører også, at arbejdere ikke kun stemmer i forhold til det kommende resultat, men forholder sig til helhedsbilledet som sådan.

Her træder leden ved Fogh stærkt ind, og ikke mindst hans arrogante facon, da han forsøgte at ride stormen af ved de to store massemanifestationer 17. maj og 3. oktober omkring kravene om ”velfærd til alle”. Hans korstog i Afghanistan og Irak er også ved at give et mærkbart bagslag.

Oven i dette er det også et lyspunkt i mørket, at 231 tillidsrepræsentanter for leden weekend havde sat hinanden i stævne for at give håndslag på, at kravene skulle tages alvorligt. Der var enighed om at igangsætte en kampagne for kravene, ligesom man aftalte at mødes igen, når der foreligger et resultat.

Det giver sig selv, at hvis overenskomsten skal munde ud i et brugbart resultat, så skal aktiviteterne og initiativet gribes af arbejdspladserne og de arbejdende. Det er her, entusiasmen må bringes i kog, og ikke i retning af forbundslederne, sådan som initiativtagerne absurd nok opsummerede:

- *Konferencen er en opbakning bag kravene, og den skal være med til at styrke selvtiliden hos forhandlerne.(!)*